

Μικρός ερωτικός

*Μικρά διηγήματα από το Εργαστήριο της Τέχνης του Πεζού Λόγου
με συντονιστή το Στρατή Χαβιαρά*

Μικρός Ερωτικός

Μικρά διηγήματα

Συγγραφείς με αλφαβητική σειρά:

Μαρία Αθωνίτου

Φλώρα Ασουμανάκη

Ελλάδα Αχεριώτη

Κατερίνα Γραμματικού

Σοφία Γριβάκη

Ευαγγελία Καλιαμπάκου

Ελένη Καναβού

Παναγιώτα Κατσουλάρη

Φλώρα Κολιαράκη,

Δήμητρα Κορδωμένου

Δόμνα Λυρατζοπούλου

Σπυριδούλα – Άννα Παππά

Συμμετέχουσες στο Εργαστήριο της Τέχνης του Πεζού Λόγου, με συντονιστή τον Στρατή Χαβιαρά, Άνοιξη 2016.

Τα παρόντα έργα προστατεύονται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας των δημιουργών κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους των έργων.

Ηλεκτρονική έκδοση: Κέντρο Ελληνικών Σπουδών Ελλάδος, Πανεπιστήμιο Harvard

Επιμέλεια κειμένων κατά τη διάρκεια του εργαστηρίου της Τέχνης του Πεζού Λόγου: Στρατής Χαβιαράς

Επιμέλεια και διόρθωση ηλεκτρονικής έκδοσης: Ματίνα Γιόγια

Φωτογραφία εξωφύλλου: Tobias Van Schneider [από το website Unsplash Free (do whatever you want) high-resolution photos. <https://unsplash.com>]

Επεξεργασία φωτογραφίας: Χρήστος Γιαννόπουλος

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	Στρατής Χαβιαράς	5
Μαρία Αθωνίτου	Χέρια πλεγμένα	7
Φλώρα Ασουμανάκη	Η αγάπη είναι πόλεμος	13
Ελλάδα Αχεριώτη	Ένα ερωτικό διήγημα	17
Κατερίνα Γ. Γραμματικού	Η αρπαγή της ωραίας Ελένης	19
Σοφία Γριβάκη	Παντομίμα και 6/8 Φαραντόλα	22
Ευαγγελία Καλλιαμπάκου	Μέχρι το πρωί	25
Ελένη Καναβού	Η κενόσφαιρα	28
Παναγιώτα Κατσουλάρη	Το σεντόνι	31
Φλώρα Κολιαράκη	Έντεκα και Ένα Κόκκινα Τριαντάφυλλα	34
Δήμητρα Κορδωμένου	Καμία ιστορία αγάπης	36
Δόμνα Λυρατζοπούλου	Λαγοί πίσω από το τζάμι	39
Σπυριδούλα- Άννα Παππά	Η εξέλιξη της πεταλούδας	43
Βιογραφικά Σημειώματα Συγγραφέων	.....	46

Εισαγωγή

Ήταν πριν από 33 χρόνια, στο πρώτο μου εργαστήριο τέχνης του γραπτού λόγου στο πανεπιστήμιο Harvard, όταν επινόησα την άσκηση για μια “τολμηρή ερωτική σκηνή που να μην ξεπέφτει στο πορνό”. Αφορμή, η αμηχανία των μαθητών μου ως προς τη γλώσσα, την αναλογία και γενικότερα το μέτρο στις επίμαχες περιγραφές ή τους διαλόγους.

Τι είναι ερωτική λογοτεχνία; Διαφέρει από την πορνογραφία και σε τι; Στα έργα της πρώτης, οι περιγραφές περιπτώσεων αποτελούν μέρος μιας ευρύτερης, αισθητικής αντίληψης του όρου και συνήθως διαφέρει απ’ την πορνογραφία η οποία επιδιώκει τη σαρκική διέγερση στον αναγνώστη. Και όμως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Αν και σπάνια, υπάρχουν έργα πορνογραφικά που όμως το χάδι από το πέρασμα του χρόνου τους παρέχει τη δυνατότητα να διεκδικήσουν όχι μόνο πνευματικά και υλικά δικαιώματα, αλλά να δρέψουν και δάφνες. Η *Τζαστίν* του Μαρκησίου Ντε Σαντ και *Ο Μέγας Ανατολικός* του Ανδρέα Εμπειρίκου, είναι δυο τέτοια παραδείγματα.

Πώς λοιπόν να μη νιώσει αμηχανία ο μαθητευόμενος μάγος; Η λεωφόρος του Νόμπελ είναι και ναριοπέδιο με ηθικοθρησκευτικούς, σκανδαλιστικά ελευθεριάζοντες και όχι σπάνια, ξεκαρδιστικούς πυροδοτικούς μηχανισμούς. Στο εργαστήριο της Άνοιξης 2016 στο Κέντρο Ελληνικών Σπουδών στο Ναύπλιο, η “τολμηρή ερωτική σκηνή που να μην ξεπέφτει στο πορνό”, δόθηκε ως θέμα στους ενδιαφερομένους να δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους.

Τα κείμενα που ακολουθούν σ’ αυτή τη δημοσίευση είναι των πρώτων δώδεκα συγγραφέων που επέλεξα: και οι δώδεκα είναι νεαρές γυναίκες και οι δώδεκα με πανεπιστημιακές σπουδές. Έτσι έτυχε. Κάποιος άλλος, σε άλλο ίδρυμα, θα έκανε κοινωνιολογική μελέτη. Όχι ότι τα 12 κείμενα εδώ δεν προσφέρονται για παντός είδους μελέτη, ξεινώντας με μοτίβα του συλλογικού ασυνείδητου, υποσυνείδητου, αλλά κυρίως της συνειδητής σκέψης και ό,τι άλλο μπορεί να ιδωθεί ως συλλογικό σε μέλη της ίδιας γενιάς ή του ίδιου φύλου. Εκείνο όμως που ενδιαφέρει τα μέλη ενός εργαστηρίου τέχνης του πεζού λόγου είναι πρωτίστως αν το θέμα περιέχει και τα μέσα με τα οποία θέλει να εκφραστεί. Δηλαδή, ποια η τεχνική και οι άπειρες ικανότητες της να διαχειρίζεται

τη γλώσσα και τις δικές της ικανότητες να εκφράζει το αντικείμενο της, συνδυάζοντας γνώσεις, φαντασία και συναίσθημα.

Τα εργαστήρια της τέχνης του πεζού λόγου στο ΚΕΣ ενθαρρύνουν το ταλέντο να τολμήσει τα δύσκολα και προσφέρουν εκτεταμένη εξοικείωση με απόψεις και εργαλεία της τέχνης –με μίνι ομιλίες από το εισηγητή, συζητήσεις και δημιουργική ανατροφοδότηση.

Τα κείμενα των δώδεκα μελών του εργαστηρίου της Άνοιξης 2016 ενώπιόν σας, έχουν ενδιαφέρον πέραν του θέματός τους και είναι στη διάθεση του κοινού για αναγνωστική απόλαυση.

Στρατής Χαβιαράς
Σεπτέμβριος 2017

Μαρία Αθωνίτου

Χέρια πλεγμένα

*στον Γιώργη, καθώς οφείλω
που πρώτος πίστεψε σ' αυτό*

Η Νίκη έριξε μια ματιά στον στεγασμένο χώρο. Δεν είχε αλλάξει καθόλου σχεδόν απ' αυτό που θυμόταν. Σε αντίθεση με την υπόλοιπη πόλη, η οποία με τον καιρό είχε αποκτήσει μια ιλουστρασιόν ωραιότητα. Αναλογίστηκε πόσα χρόνια είχε να πατήσει. Στεκόταν κοντά στην είσοδο και την έφαζε παντού με το βλέμμα. Δεν την είδε πουθενά. Ρώτησε τη φίλη της, που είναι η Αθηνά. Τους είχε δει και χαιρετίσει σχεδόν όλους. Μα, που είναι τελospάντων, σιέφτηκε. Είχε πλησιάσει η ώρα. Η εκδήλωση θα ξεκινούσε σε λίγα λεπτά. Προπορεύτηκε και μπήκε στην αίθουσα, ενώ η φίλη της κοντοστάθηκε. Τις άκουσε τώρα πίσω της να συνομιλούν. Επιτέλους, γύρισε και την είδε. Συναντήθηκαν τα βλέμματα τους ξανά. Ωροδείκτες στο ίδιο σημείο. Κοιτάχτηκαν στο ίδιο ύψος. Η ματιά της Αθηνάς στο πρώτο αντίκρουσμα άστραψε αναγνωριστικά. Ναι, ήταν αυτή. Και κείνη την αναγνώρισε. Αγκαλιάστηκαν για χαιρετισμό και πρόχωρησαν να καθίσουν. Ήταν κι άλλοι γνώριμοι γύρω, αλλά τώρα μέσα στην αίθουσα μόνο ένα πρόσωπο είχε σημασία. Εκείνη. Αρχοντική και κατά τι πιο επιβλητική απ' αυτό που θυμόταν. Ήταν εκεί όπως πάντα. Μόνο που τώρα ήταν και οι δυο. Η Νίκη είχε επιστρέψει.

Είχαν πρωτοσυναντηθεί εκεί πριν πολλά χρόνια. Τα λογάρισε χονδρικά, εικοσιένα-εικοσιδυό. Η μνήμη ανέτρεξε γρήγορα εικοσιδυό χρόνια πίσω. Σεπτέμβριος. Οι φωνές των παιδιών ηρέμησαν με το χτύπημα του κουδουνιού. Μετά τον αγιασμό τους οδήγησε στην τάξη τους. Τους συστήθηκε: *Μαζί θα κάνουμε αρχαία*. Μέχρι να τελειώσει εκείνη η πρώτη χρονιά του Γυμνασίου είχε ολοκληρωτικά μαγευτεί. Είχε παραδοθεί άνευ ορίων, άνευ όρων. Δεν ήταν και δύσκολο να το πάθει ένα κορίτσι του Γυμνασίου. Τα χρόνια που ακολούθησαν ήταν αποκαλυπτικά. Τα έξι χρόνια συνολικά στο σχολείο της έδωσαν ό,τι καλύτερο είχε συμβεί μέχρι τότε. Τον πόθο για το πανεπιστήμιο και τον έρωτα για εκείνη. Όλα τόσο έντονα καθάρια. Απροσποίητα. Με κάποια συγκράτηση βέβαια, όπως επιβάλλεται σ' αυτές τις περι-

πτώσεις, αλλά διάφανα τα συναισθήματα και η τέλεια έλξη. Αυτή που ξεχυνόταν στο συναπάντημα των ματιών και μετουσιωνόταν στα πλεγμένα χέρια τους, όταν μέναν μόνες τους. Όπως τα ξανάφερε πολύ γρήγορα στο μυαλό της, σκέφτηκε τι άλλο θα μπορούσε να θέλει ένα κορίτσι δεκατεσσάρων ετών. Τα είχε όλα τότε. Είχε εκείνη με το πιο αγέρωχο παράστημα γυναίκας που είχε δει ποτέ. Εικοσιτέσσερα παντρεμένη, μέχρι να πάει εικοσιεφτά με δυο μικρά παιδιά. Θυμήθηκε, και τι δε θυμήθηκε. Ατελείωτες μέρες, συζητήσεις, οι πρώτες εσωτερικές αναζητήσεις και πόση ορμή. Αναρρίγησε και μόνο που το σκέφτηκε. Πόσες ώρες πέρασαν να συζητούν. Για τα πάντα. Δε χόρταινε να τη συναντάει. Έξω σε βόλτες, στο σπίτι, όποτε μπορούσαν να βρεθούν. Με κάθε ευκαιρία. Είχε γίνει ο σκοπός της καθημερινότητας της. Και κείνη τη δεχόταν. Άφηνε στην άκρη τη σχολική σοβαρότητα και την πρόσμενε. Με συγκατάβαση και με όλες σχεδόν τις γυναικείες αρετές. Κάποια στιγμή η Νίκη την είχε δει να κοιτάζει επίμονα χαμογελώντας πλατιά. Όχι, δεν ήταν σεξουαλική η σχέση τους. Δεν της είχε περάσει από το μυαλό κάτι τέτοιο. Μόνο που είχε μια ακατανίκητη επιθυμία να τη συναντά, να της μιλά και κείνη τη γλυκιά προσμονή της δικής τους στιγμής μέσα στη μέρα, όταν εκείνη άγγιζε το χέρι της, όπως πάντα έκανε, όταν ήταν οι δυο τους. Το περνούσε απαλά κάτω από το δικό της και άγγιζε ένα - ένα τα δάχτυλα, έπειτα κρατούσε την παλάμη μες στη δική της και έπλεκε τα χέρια τους ώσπου να ενωθούν τελείως σε κλειστή λαβή. Θυμάται την καρδιά της να αντηχεί μες στα μηνίγγια και την ανάσα που κοβόταν καθόλη τη διάρκεια της περίπτυξης των χεριών. Πόσο επιδέξια περιέφερε το χέρι της εκείνη επάνω στο δικό της και άπλωνε όλο το χάδι στην επιφάνεια της έξω παλάμης, πως περιέτρεχε τις γραμμές στο εσωτερικό και ζύγιζε απαλά όλο το χέρι από τον καρπό και κάτω. Μερικές φορές περνούσε τον βραχίονά της πίσω από την πλάτη στο ύψος της ωμοπλάτης, την τραβούσε απαλά πάνω της σε εναγκαλισμό και την έφερνε να γείρει το κεφάλι πάνω στον ώμο και καμιά φορά και πιο χαμηλά, πάνω από την καρδιά. Η Αθηνά είχε καταλάβει ότι κάποιες φορές, όταν ήταν οι δυο τους, η Νίκη απέφευγε να την κοιτάξει στα μάτια. Δε μπορούσε. Δεν άντεχε. Δεν ήξερε γιατί. Δεν της είχε ξανασυμβεί. *Επ, κοίτα με*, της είχε πει, και κείνη χαμήλωσε ακόμη πιο πολύ το βλέμμα. Άπλωσε το χέρι, της έπιασε το πηγούνι και σήκωσε το κατεβασμένο κεφάλι της με τα δάχτυλα. Ήταν ωραία τα μάτια της.

Όταν έφυγε για σπουδές δε σκέφτηκε ότι θα της λείπει κάτι. Ούτε που φαντάστηκε την καινούργια ζωή της. Ξεκινούσε η εποχή που αισθάνεται κανείς ότι έχει κατακτήσει τον κόσμο. Και ερωτεύτηκε τη μεγάλη πόλη. Και τη σχολή της. Ριζωσε για τα καλά. Φοιτήτρια πλέον στην πρωτεύουσα. Τα βράδια στο κρεβάτι ανάσκελα με τα χέρια στο κεφάλι ονειρευόταν με τα μάτια ανοιχτά. Μόνο ήρεμη δεν την έλεγεσ τη ζωή της τα τελευταία εικοσιδύο χρόνια. Διαβάσματα πολλά, άσχετα και σχετικά. Με τη γούση του ημιτελούς πάντα. Δοκιμές στις σπουδές. Κάλι δεν κούμπωνε πουθενά. Μα, δε μπορούσε έτσι. Δεν ήταν για ακαδημαϊκία και για έρευνες. Ερωτεύτηκε και μια και δυο και τρεις φορές. Ένα συμφοιτητή, έναν καθηγητή της, έναν μικρότερο. Κι έπειτα. Ξενόχτια, πρόσωπα που εναλλάσσονταν. Πτυχίο, ματαιώσεις, χωρισμοί. Και ξανά έρωτας. Πιο στοχευμένος αυτή τη φορά. Έφαξε και για δουλειά. Δε χωρούσε στους ρόλους των άλλων. Βρήκε αμέσως και μια και δυο και τρεις δουλειές. Το καθηγητηλίκι την κέρδισε. Είχε πιάσει τον εαυτό της να κάνει πολλά απ' τα δικά της τερτίπια στην τάξη. Ένας μαθητής της κάποτε τη ρώτησε γιατί φοράει το λεπτό ρολογάκι στο χέρι της ανάποδα. Με το καντράν του γυρισμένο στην εσωτερική πλευρά του χεριού, υιοθετώντας έτσι μια συνήθεια της Αθηνάς. «Δεν είναι ρολόι είναι πυξίδα», του είπε, κλείνοντας το μάτι.

Οι συνομήλικοι είχαν αρχίσει να παντρεύονται. Στη Νίκη όμως, άρεσε να ρισκάρει. Να κάνει παρέα με αταίριαστους μεταξύ τους. Να ρουφάει ό,τι της λέγαν. Να μαθαίνει τις ιστορίες τους. Σε στέκια παλιά, καινούργια, με πρόσωπα πιο ασταθή. Νύχτες που δεν τελείωναν το πρωί, απλώς διακόπτονταν μέχρι να ξανανουχτώσει. Σε γειτονιές και δρόμους και με ποτό, πολύ ποτό, να ευφραίνει την έξαψη και να παρηγορεί τις λύπες. Για φίλους που δεν άντεξαν. Που χάθηκαν στο μεταξύ. Που πάσχισε να τους κρατήσει.

Μετά από τη τελευταία ερωτική απογοήτευση ξεκίνησε να παίζει χαρτιά. Για να μη σκέφτεται, έλεγε. Το παιχνίδι κρατούσε το μυαλό της απασχολημένο. Περιείχε εγρήγορση και τα μαθηματικά που ποτέ της δεν έμαθε. Κι έτσι ξεπεράστηκε κι αυτό. Πόσο ρίσκο, χωράει ο βίος κάποιου, αναρωτήθηκε. Δεν παντρεύτηκε. Και η αλήθεια είναι πως με τόσα σώματα που μεσολάβησαν δεν την είχε σκεφτεί. Κανά δυο φορές αόριστα, έμαθε κάποια χαιρετίσματα που έστειλε με την παλιά συμμαθήτρια. Δεν την είχε σκεφτεί σοβαρά μέχρι που ξεκίνησε να βλέπει εκείνα τα όνειρα. Ότι την ψάχνει διαρκώς και όταν τη βρίσκει, ένα χαμόγελο, ένα άγγιγμα, μια

αόριστη υπόσχεση, και μετά χανόταν. Ξυπνούσε με λυγμό.

Όταν διάβασε για την εκδήλωση στο παλιό σχολείο σκέφτηκε ότι πρόκειται για την ιδανική ευκαιρία.

Κάθονταν πλάι - πλάι στην αίθουσα των εκδηλώσεων. Η παρουσίαση είχε ξεινήσει. Η Νίκη της έριχνε πλάγιες κλεφτές ματιές. Ίδιο χτένισμα, η φούστα που φοράει θυμίζει κάτι από τα νεανικά της χρόνια. Παρατηρούσε τα χέρια της. Ακουμπισμένα απαλά πάνω στα σταυρωμένα πόδια, έχουν χάσει την πρώτη τους ικμάδα. Τα αναγνωρίζει όμως. Θα τα αναγνώριζε ακόμη και ανάμεσα σε αναρίθμητα χέρια. Είχε καρφωθεί στα χέρια της. Ήξερε ότι δε θα τολμούσε να τα αγγίξει, όχι εδώ, όχι με τόσο κόσμο γύρω. Μάλλον όμως, ούτε αν μείνουν οι δυο τους θα το καταφέρει. Δεν το 'χει κάνει ποτέ. Δεν είχε ποτέ την πρωτοβουλία σ' αυτό, δεν της ανήκε η πρώτη κίνηση. Προσπάθησε να συμμαζέψει το μυαλό της, να αυτοκυριαρχηθεί. Σκέφτηκε ότι τίποτε δεν πρόκειται να συμβεί. Ας συγκεντρωνόταν καλύτερα. Η εκδήλωση προχωρούσε σύμφωνα με το πρόγραμμα.

Έπιασαν φιλοκουβέντα. Γελούσανε. Η Νίκη την πείραζε, όπως παλιά. Και κείνη απαντούσε με τη χροιά της φωνής που όσο μακρινή ηχεί ξυπνά μνήμη τόσο οικεία. Ήταν εκεί. Τα πρόσωπα τους άστραφταν. Ξανά εκείνο το φως. Σαν κομμάτια που περιμένουν να ενωθούν για να λάμψουν. Η Αθηνά, μεταξύ σοβαρού και αστείου της ζήτησε βοήθεια ημιεπαγγελματική, για μια εκδήλωση που ετοιμάζε. Της έκανε νεύμα να μιλάνε πιο σιγά. Η Νίκη γύρισε και την κοίταξε. Ήταν εκεί. Της φάνηκε οικεία και όμορφη, σα βόλτα απόγευμα καλοκαιριού. Σαν τη βόλτα τους από τη παραλία ως το σπίτι, εκείνο τον Ιούνιο, μετά την έκθεση βιβλίου, όταν είχαν φύγει τα άλλα παιδιά και απέμειναν να περπατούν βραδάκι Σαββάτου οι δυο τους.

Και παρέμεινε εκεί. Γεμάτη υπομονή και ίσως με περισσότερη ελπίδα από το συνηθισμένο. Δεν είχε αλλάξει με τον ισοπεδωτικό τρόπο που αλλάζουν οι περισσότεροι. Όταν αρχίζουν να διαγράφουν μίαν απόγνωση στα μάτια τους. Δεν αμφέβαλε βέβαια γι αυτό, αλλά διαπίστωνε, όσο περνούσε η ώρα, ότι ήταν εκεί. Σταθερά εκεί, με την χαρακτηριστική τρυφερότητα της. Δεν είχε αλλάξει καθόλου στην πραγματικότητα. Μπορεί να υστερούσε λίγο σε εμπειρίες, σκέφτηκε, αλλά είχε αποκτήσει την ποιότητα του ανθρώπου που μένει καρφωμένος στο τόπο

του συνειδητά, όχι από φόβο. Που προστατεύει την καινούργια ζωή και φυλάει σταθερά αυτό στο οποίο τάχθηκε. Με την περηφάνια αυτών που ειτελούν το χρέος τους στο έπακρο αλλά και με μία μαγική φυσικότητα σε ό,τι έκανε. Η ζωή της δεν είχε εξάρσεις. Ήταν πιστή σε όλα. Δεν άλλαξε, δε μετέβαλε καμία συνήθεια, παρά ωρίμασε. Με τη γυναικεία εκείνη ωριμότητα της ανατροφής των μαθητών και των τέκνων. Και έτσι απέκτησε βάθος. Πολυεστιακό. Μπορούσε να δει, να αντιληφθεί και μέσα από τη ματιά των άλλων.

Τη σκέψη της Νίκης διέκοψε ένα άγγιγμα. Όταν ζήτησε στυλό για να σημειώσει κάτι. Το χέρι της Αθηνάς την ξάφνιασε. Σαν καμουφλαρισμένο χάδι.

Στο διάλειμμα έτρεξε να βρει την παλιά τάξη. Τη χτύπησαν εικόνες από τη δευτέρα και την τρίτη Λυκείου. Τότε που όλοι ετοιμάζονταν για κάτι. Ήδη είχαν αρχίσει να αλλάζουν πολλά. Και μεταξύ τους. Απομακρύνθηκαν σταδιακά, όταν έφυγε για σπουδές. Τότε που οι λέξεις έγιναν σήματα και έφεγγαν πάνω στο δρόμο που τράβηξαν. Προσπάθησε και μ' άλλους να παίξει αυτό το παιχνίδι. Της λέξης που σηματοδοτεί. Που αντιφέγγει το λαμπύρισμά της πάνω στα σώματα. Χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία. Αντιμεταθέσεις πολλές στις σκέψεις των άλλων. Στριμωγμένα όνειρα για όσο διαρκούσε μια ανάπαυλα μεταξύ δύο σχέσεων. Που στην καλύτερη, κατέληγαν σε ερωτικές συνευρέσεις με μοναδικό άξονα την αναζήτηση. Έριξε μέσα της μια φευγαλέα ματιά στους έρωτες και της φάνηκαν τώρα τόσο μακρινοί. Και θυμήθηκε την τραγωδία. Οι ήρωες, λέει, δεν είναι ποτέ καιοί. Απλώς αστοχούν. Και αυτό τους κάνει τραγικούς.

Όταν επέστρεψαν στις θέσεις τους για το τέλος της εκδήλωσης, η Νίκη σκέφτηκε πως ήταν ευκαιρία να ανακτηθεί η επαφή. Αν είχε κάποιο νόημα. Και να μην είχε θα φαινόταν. Είχε ταλέντο να ξανανοίγει το παιχνίδι. Και η μία και η άλλη πλευρά. Της έκανε ένα ελαφρύ παράπονο για την απουσία της. Εκείνη έβγαλε το κινητό και της το έδωσε για να σημειώσει το νούμερο. Σε μιαν άσχετη στιγμή. Το έκανε σα να μην έτρεχε τίποτε. Πάντα το έκανε αυτό. Σα να ήθελε να υποβαθμίσει κάτι, σαν παραδοχή, σαν επαναδιόρθωση. Είπε πως όταν βρεθεί στα μέρη της την άνοιξη, θα της τηλεφωνήσει. Έτσι της είπε.

Η Νίκη βρέθηκε σε αμφιθυμία. Ίσως να είχε κάποιο παλιό θυμό μαζί της για τη μακρόχρονη απουσία της. Ίσως να της το κρατούσε ακόμη που είχε πει ότι θα την έφαχνε

εκείνη, αν χανόταν. Και η αλήθεια είναι ότι πέρασε ένα μεγάλο διάστημα που της είχε θυμώσει για την έλλειψη επικοινωνίας.

Λίγο αργότερα, σε κάποια στιγμή που διήρκεσε, την είδε στο πλάι της να έχει κλείσει το πρόσωπο μες στα χέρια της, όπως όταν κάποιος θρηνεί. Τα κράτησε για αρκετή ώρα έτσι. Έπειτα, έφερε τα δυο δάχτυλα του δεξιού χεριού πάνω στα βλέφαρα. Τα πίεσε. Δεν πρόκειται να λάμβανε πραγματική απάντηση ακόμη κι αν ρωτούσε τί της συμβαίνει. Την αρχική τους πολυλογία πλέον είχε διαδεχτεί σιωπή. Μετά από κάποια ώρα γυρνούσε και μιλούσε στη συνάδελφο της από την άλλη πλευρά. Την απέκοψε. Κι όμως, όταν μπήκανε, είχε αντιληφθεί το βλέμμα να την τσεκάρει. Η Νίκη αισθάνθηκε μετέωρη. Ξανά. Μα, τόσα χρόνια τώρα, δεν έλεγε να το συνηθίσει. Σιάλωσε.

Τελείωσε η εκδήλωση και χαιρετήθηκαν βιαστικά. Εκείνη δε γύρισε καν να κοιτάξει στις τελευταίες τους κουβέντες. Έφυγε. Η Νίκη περίμενε να έρθουν να την πάρουν. Βγήκε στο προαύλιο. Αναδύθηκαν λεπτομέρειες. Τα βιβλία που είχαν ανταλλάξει. Είχε δανειστεί τον Σεφέρη και της είχε δώσει τον Έσσε. Το μυαλό της έτρεξε προς τα μπροστά αυτή τη φορά. Είχαν πολλά να μοιραστούν. Να θυμηθούν. Να δουν. Να βρουν το συμφερότερο. Ίσως. Με το νου τους και ίσως παραπέρα. Να επανεύρουν τον τρόπο τους. Παρατήρησε τον καπνό που ανέβαινε από την καμινάδα του σχολείου. Το κρύο της ημέρας, καθώς σουρούπωνε, τον έκανε να φαίνεται πιο λευκός. Έσφιξε πάνω της καλύτερα το παλτό.

Την επόμενη μέρα στο αεροδρόμιο το κατάλαβε. Είχε εξανεμιστεί όλο το παλιό παράπονο. Έβαλε τα κλάματα την ώρα που περίμενε το αεροπλάνο της επιστροφής. Δεν ήξερε τον λόγο. Το μόνο που ήξερε είναι ότι ήθελε να ενώσει τα κομμάτια. Ίσως αυτό να ήταν και το μόνο ενιαίο πράγμα. Αυτό που συνέιχε τον κόσμο τους καλύτερα.

Φλώρα Ασουμανάκη

Η αγάπη είναι πόλεμος

Θα ξημέρωσε, σκέφτηκε σαν άκουσε το γάτο να γρατζουνάει την πόρτα του δωματίου της νιαουρίζοντας για μια κάποια συμπόνια. Ψηλάφησε μέσα στο σκοτάδι του δωματίου, και βεβαιώθηκε ότι δεν ήταν μόνη. Ακουγόταν μία αισθαντική μουσική να παίζει χαμηλά από τον απρόσεχτα αφημένο στο πάτωμα υπολογιστή της. Η ερωτική μελωδία στο φως της μέρας έμοιαζε παράταιρη, αλλά δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία. Ο ζαλισμένος βηματισμός της, επιβεβαίωνε την χθεσινή κραιπάλη, κάτι που όπως φρόντιζε να επαναλαμβάνει συχνά στους οικείους και στον εαυτό της «το είχε τόσο ανάγκη».

Κατευθύνθηκε προς το μπάνιο, για την πρωινή τελετουργία, προσέχοντας να μην τον ξυπνήσει. Θα έπιναν καφέ και θα συζητούσαν... Για το προσφυγικό, το άνοιγμα των συνόρων, την τέχνη που μας ενώνει, τον ξένο εντός και εκτός μας... Λίγα λόγια, μεστά νοήματα. Θα σχολίαζαν την επικαιρότητα έπειτα, για να ελαφρύνουν κάπως την κατάσταση, κι έξω απ την πόρτα. Βιαστικά, όχι πρόχειρα.

Έβαλε τον καφέ να γίνεται -και λίγο παραπάνω, ίσως να ήθελε κι αυτός. Της άρεσε η αίσθηση ότι τον προσέχει ξανά. Είχε φροντίσει να εξαφανίσει τα σημάδια της απουσίας του, βιβλία, αφίσες παραστάσεων, φωτογραφίες. Σκοπός της ήταν να του φερθεί με άνεση, κι ας είχαν περάσει, θαρρείς, αιώνες από τότε που συνυπήρξαν τελευταία φορά. Δεν ήθελε να του δείξει την αβάσταχτη μοναξιά της, επιβεβαιώνοντας έτσι την αδιαμφισβήτητη κατάκτησή του. Άλλωστε η μεταμοντέρνα εκδοχή που είχε διαλέξει για καθημερινότητα, δεν άφηνε χώρο για τη δόλια κριτική τρίτων.

Η ώρα 7.24 -πως και σηκώθηκε τόσο πρωί, ενώ χρωστάει ώρες ύπνου από τη βδομάδα που πέρασε; Αυτός θα κοιμόταν λογικά για κάμποσο ακόμα, έτσι θα προλάβαινε να προετοιμαστεί για να τον αντιμετωπίσει γενναία.

Έβαλε φαγητό στο γάτο, καφέ για την ίδια και κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας με την καλή της νυχτιλιά, σωστή κυρία. Χαμογέλασε σαρκιάζοντας έτσι την ανεξέλεγκτη θεατρικότητά της, που μέσα στην παραζάλη της προνόησε να φορέσει το πιο ακριβοθώρητο ρούχο που είχε

στη ντουλάπα, και που είχε μήνες να το προσέξει καν.

Άναψε τσιγάρο, το είχε κόψει, αλλά είχε ένα καβάτζα. Προσπάθησε να τα βάλει σε σειρά, τα γεγονότα της χθεσινής βραδιάς, αδύνατον. «Η μνήμη δεν είναι μια καλά τακτοποιημένη ντουλάπα», θυμήθηκε τα λόγια της μητέρα της απ' το περασμένο καλοκαίρι. Εντόπισε στα πόδια της κάποια σημάδια, ντοκουμέντα του έρωτα, μιας πάλης άγριας, μεθυστικής. «Η αγάπη είναι πόλεμος», τραγουδούν οι ποιητές. Συνήλθε πάλι στην πραγματικότητα και αποφασιστικά έσβησε το τσιγάρο.

Απ' τη χθεσινή νύχτα, λοιπόν, θυμόταν ελάχιστα, ως επί το πλείστον εικόνες που της δημιουργούσαν ένα έντονο σφίξιμο χαμηλά στην κοιλιά, ανάμεσα στον αφαλό και τα γεννητικά όργανα. Θυμόταν να την ψάχνει στο πλήθος επίμονα, να την κοιτάζει πιεστικά, επιβλητικά σχεδόν, να την κρατάει μυρίζοντας με πάθος τον λαιμό της. Θυμόταν να του γραπώνει το χέρι και να το φιλάει με ευλάβεια. Θυμόταν να κλαίει στην αγκαλιά της, σαν παιδί, σπαράζοντας για τα όσα χάθηκαν και δεν θα έρθουν πια. Θυμόταν που ούρλιαζε καταπάνω του θρηνώντας για τη χαμένη της ζωή, κατηγορώντας τον για δειλία, απονιά, υποδούλωση.

Έγιναν τάχα όλα αυτά -ή τα φαντάστηκε; Θυμήθηκε εκείνο το καλοκαίρι που την αγαπούσε και έπειτα που γεμάτος σιγουριά και θράσος, την άφησε να φύγει μουρμουρίζοντας κάτι σαχλό, να προσέχεις ή κάτι παρόμοιο αφήνοντας της μια πικρή επίγευση που την έκανε για όλο το υπόλοιπο καλοκαίρι να αισθάνεται μικρούλα και αφελής.

Μα τα έζησε αλήθεια όλα αυτά; Ναι, τα έζησε. Του το ξαναείπε χθες, του το τόνισε με στόμφο, του είπε για τη φρίκη που ακολούθησε τον αποχωρισμό, για να τονώσει λίγο τον εγωισμό του, τον ευαίσθητα χτισμένο ανδρισμό του. Ήταν αρκετά αιχμηρή τώρα που το ξαναξετάζει. Ίσως να ήθελε με αυτό τον τρόπο να γειώσει την μεταξύ τους ένταση, να την κάνει να μοιάζει πιο ρεαλιστική. Ίσως όμως -όσο ισοπεδωτικό και αν μοιάζει, να ήθελε μόνο να τον πληγώσει.

Ακούγεται το ξυπνητήρι του από το μέσα δωμάτιο, είναι 8.30. Ο χρόνος γίνεται ενεστώτας και το παρόν δίνει μια έκφραση αγωνίας στις κινήσεις της. Διατηρούσε τον έλεγχο. Της είπε χθες πως θα πάρει το τρένο που έφευγε σήμερα στις 10.10. Αμαξοστοιχία 501 για Θεσσαλονίκη. Να πήγαινε μαζί του; Θα πήγαινε αν της το ζητούσε. Θα πήγαινε, αν της το ζητούσε;

Θα της το πρότεινε άραγε ποτέ; Να του το πει εκείνη ή ο εγωισμός της δεν το επιτρέπει; Η λογική έλαμψε κάπου σαν αχτίδα μέσα της και ψιθύρισε *«η ελπίδα πρέπει να πεθάνει πρώτη και όχι τελευταία, αν θέλουμε να είμαστε ελεύθεροι»*.

Όχι και βέβαια δεν θα του το πρότεινε, μια τέτοια εξομολόγηση ενέχει το ενδεχόμενο της απόρριψης και όπως και να 'χει η ζωή προχωράει μπροστά ότι και να γίνει. Χοντρή βλακεία αυτό, σ' αυτό συμφωνούσαν. Θα έμενε εδώ και θα ζητούσε να ζήσει μέσα από τη συντροφικότητα των λέξεων. Ξανά το ξυπνητήρι, πιο πειστικό το κάλεσμα του χρόνου αυτή τη φορά. Κουνήθηκε ο γάτος, ταραγμένος πήγε και κουλουριάστηκε στο κρεβάτι της. *«Α, τον προδότη»*, μονολόγησε ψελλίζοντας για να μην ακουστεί.

Είχε ξυπνήσει, ντύθηκε βιαστικά, αθόρυβα, τον άκουσε να τη φωνάζει, ξέροντας ότι το κάλεσμά του θα της έλειπε φρικτά στο μέλλον. Ήρθε στην κουζίνα, χωρίς μπλούζα δίνοντάς της ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο. Έδειχνε κεφάτος, όμορφος, αυτάρκης. Προσπάθησε κι αυτή να δείχνει ευχάριστη και πλήρης. Προσπάθησε να κρύψει την προσπάθειά της να δείχνει αδύνατη, λαμπερή. Ήθελε όσο τίποτα να αφηθεί όπως εκείνος στο επιφανειακά ξένοιαστο παρόν, πιστεύοντας ότι έτσι θα κατάφερνε επιτέλους να τον νικήσει.

Έμενε συγκινημένη, με τις αισθήσεις οξυμένες για να θυμάται στο μέλλον την παραμικρή λεπτομέρεια της συνάντησής τους. Εκείνος έβαλε καφέ, σκέτο, ούτε ζάχαρη ούτε γάλα. Αυτό το θυμόταν και το σχολίασε μ' ένα μειδίαμα. Την ρώτησε για την αδελφή της, αν γύρισε από το Παρίσι και αστειεύτηκε με τα μυαλά της χώρας μας που βγαίνουν έξω και την Ελλάδα που τρώει τα παιδιά της. *«Ο μύθος του Κρόνου είναι Ελληνικός»*, συμπλήρωσε με σοβαρότητα.

Τη ρώτησε πως πάει η δουλειά, γιατί ξύπνησε τόσο νωρίς, τι θα κάνει σήμερα -είχαν συμφωνήσει εξ αρχής και δια παντός να μην κουβεντιάζουν τα προσωπικά τους. *«Είναι Κυριακή δεν δουλεύω, μάλλον καμιά βόλτα στο κέντρο να μαζέψουμε ήλιο»*, απάντησε με αφηρημένη χαλαρότητα. Σιωπή μετά. Διαπίστωσε τρυφερά την αμηχανία του. Η συστολή του τη γοήτευε, σηκώθηκε όμως να φύγει για να προστατευτεί μια και καλή. Καθώς έβγαινε απ το δωμάτιο παρατήρησε ότι έχει κι αυτός σημάδια πάνω του. Επέστρεψε και χάιδεψε στοργικά τα μελανιασμένα μέρη του. *«Η αγάπη είναι πόλεμος»*, μουρμούρισε χωρίς να το πολυσκεφτεί και

συμπλήρωσε με πιο σταθερή φωνή για να εκτονώσει την ένταση «θα κατέβω κέντρο με το αυτοκίνητο, θες να σε πετάξω στο σταθμό;»

Ελλάδα Αχειρώτη

Ένα ερωτικό διήγημα

Μελομακάρονα, κουραμπιέδες, βασιλόπιτα. Στην κουζίνα ξεχνώ τη μοναξιά μου. Τον Δημήτρη θα τον ξεχάσω του χρόνου. 2016. Κάποια κάρτα που είναι κολλημένη στο ψυγείο γράφει: «Ευτυχισμένο το νέο έτος. Χρόνια πολλά γεμάτα αγάπη, υγεία, χαρά. Ο καινούργιος χρόνος να σας φέρει ό,τι επιθυμείτε.»

Έτσι, σκυμμένη πάνω από το νεροχύτη, σκέφτομαι πως ο Δημήτρης θα ήταν ένας καλός συγγάτοικος. Πως είναι καλός και πιάνουν τα χέρια του. Πως η αγκαλιά του θα έσβηγε το φόβο, χωρίς να χρειάζεται να με τρυπά. Πως τώρα θα καθόταν στον καναπέ να του χαϊδεύω τα μαλλιά χωρίς να τον νοιάζει που τα χέρια μου μυρίζουν κρεμμύδι και που φοράω κάτι φαρδιές κακοραμμένες πυτζάμες.

Υποτίθεται πως απόψε θα περνούσε να μ' αφήσει κάτι κουβέρτες που του δάνεισα. Ήρθε, είπε, η αδερφή του από το χωριό για κάτι δουλειές κι αυτός θα κοιμόταν στον καναπέ. Ήθελα να του πω να μείνει σε μένα, παρά να μετακομίζει τις κουβέρτες. Έχω κι εγώ καναπέ. Τελικά δεν είπα τίποτα. Έτσι κι αλλιώς, δε θα ήταν σωστό να αφήσει την αδερφή του μόνη της.

Προχθές, πάντως, που ήρθε να του τις δώσω δεν ήταν και πολύ ευδιάθετος. Στο τηλέφωνο μιλούσε κοφτά, σχεδόν απότομα και ξέχασε να ρωτήσει αν είμαι καλά. Ήρθε απευθείας από τη δουλειά και σκέφτηκα πως κάποιος πελάτης ή συνάδελφος θα τον είχε εκνευρίσει με την αγενή και αυθάδη συμπεριφορά του. Κάτι τέτοια ο Δημήτρης τα παίρνει προσωπικά λες και φέρει ευθύνη για την ανατροφή ολόκληρης της ανθρωπότητας. Έκανα κι εγώ πως δε συνέβαινε τίποτα. Του άνοιξα την πόρτα και τον φίλησα όπως πάντα ή ίσως με λίγη παραπάνω τρυφερότητα που μάλλον δεν πρόσεξε.

Όταν μπήκα στο υπνοδωμάτιο για να πάρω τις κουβέρτες με ακολούθησε με μια καρέιλα. Δεν ξέρω αν θυμόταν ή αν μάντεψε πως η ντουλάπα είναι ψηλά και πως κανείς απ' τους δυο μας δεν τη φτάνει χωρίς ν' ανέβει σε κάποιο σιαμνί. Την άφησε μπροστά μου και μου έκανε νόημα ν' ανέβω. Εκείνη τη μέρα ήταν περίεργα σιωπηλός. Καθώς τεντωνόμουν να κάνω πέρα τις στοίβες με τα σεντόνια, διερωτήθηκα γιατί παρ' όλους τους τρόπους του μ' άφησε να κάνω τον

ακροβάτη. Αισθάνθηκα λες και το έκανε επίτηδες και πως διασκέδαζε να με βλέπει να ζορίζομαι και να ιδρώνω. Τον έπιασα να με κοιτάζει αποχαυνωμένος.

«Τι θα γίνει με τις κουβέρτες;» είπα. Ο ελαφρύς εκνευρισμός μ' έκανε να τον κοιτάξω στα μάτια χωρίς να ντρέπομαι.

Θυμάμαι πως δε μίλησε κι έκανε να βγει απ' το δωμάτιο. Στην πόρτα κοντοστάθηκε λες και προσπαθούσε να θυμηθεί τι είχε ξεχάσει να πει ή να πάρει φεύγοντας. Είχα πια κατέβει από την καρέκλα κι ήμουνα καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού δίπλα στις διπλωμένες κουβέρτες όταν γύρισε ξαφνικά προς το μέρος μου και άφησε το χρησμό του.

-Το κρεβάτι σου είναι μονό. Πως θα χωρέσουμε;

Σιωπή.

Στην αρχή πάγωσα, μετά τρόμαξα.

Ενώ κατευθυνόμουν προς την εξώπορτα έτρεμα σύγκορμη και κάτι παραμιλούσα. Μακάρι να θυμόμουν τι. Θυμάμαι μόνο πως τον έδιωξα περισσότερο με το βλέμμα.

Κάτι τέτοιες μέρες ο χρόνος κυλάει αργά. Τα ρολόι της κουζίνας γράφει δέκα και είκοσι. Σε κανένα τέταρτο η πίτα θα 'χει ψηθεί. Δεν είναι και πολύ αργά. Μέχρι και τις δώδεκα δεν αποκλείεται να περάσει. Θα περιμένω. Για κάθε περίπτωση λέω να συμμαζέψω λίγο το σαλόνι. Πάνω στο τραπεζάκι, ανάμεσα στα πεταμένα χαρτιά και τα ρούχα για σιδέρωμα έχω τον Καμύ. Καιρός να μπει κι αυτός στη βιβλιοθήκη.

Καμύ, Τσέχοφ, Κάφκα, Ντοστογιέφσκι, Έσσε. Ανικανοποίητοι και δυστυχημένοι. Ρομαντικοί σαν εμένα, και μόνοι.

Απόψε, όμως, αν περάσει απ' το σπίτι θα του δώσω να καταλάβει πόσο η μοναξιά μου είναι αβάσταχτη. Θα του πω παρόλ' αυτά, πως αυτόν θα μπορούσα να τον βολέψω στη μεριά του κρεβατιού που αγαπάω. Πως το προχθεσινό βράδυ ήταν η βροχή που περίμενα να με πλύνει και να με ποτίσει νερό να βλαστήσω. Δεν έγινε. Κι όμως, αν μου έπαιρνε το χέρι θα ήξερα τι είναι το ρίγος χωρίς να κρυώνω. Αν μου έλεγε δυο λέξεις ακόμη θα είχα κάτι να θυμάμαι απ' αυτή τη στεγνή ζωή. Τίποτα.

Μία παρά δέκα. Η μυρωδιά της ψημένης πίτας μου φέρνει αναγούλα. Νιώθω και είμαι άρρωστη. Η ατολμία και η λογική με γέρασαν.

Κατερίνα Γ. Γραμματικού

Η αρπαγή της ωραίας Ελένης

Θα περνούσε να την πάρει με το αυτοκίνητο στις πέντε. Την ίδια στιγμή που θα ξεπόρτιζε θα εμφανιζόταν αιφνιδιαστικά εμπρός της με σκοπό να διαπράξει ένα από εκείνα τα ερωτικά εγκλήματα που δεν καταδικάζονται. Ως νόμιμος απαγωγέας θα την φίμωνε και με αριστοτεχνικές – αλλά karate kid – κινήσεις θα την κρατούσε όμηρο συναισθημάτων, μέχρι να της περάσει.

Τα είχε σκεφτεί όλα. Μόνο έτσι θα της ξυπνούσε η αγάπη που βρισκονταν από καιρό σε λήθαργο και ίσως απαντούσε θετικά στα τόσα καλέσματα, για ένα ταξίδι επιστροφής. Του απαντούσε ότι *«δεν μπορώ αυτό το Σαββατοκύριακο γιατί θα πάω σε μία παρουσίαση»* άλλοτε *«το επόμενο Σαββατοκύριακο είμαστε καλεσμένοι στον Τάκη»* ή αόριστα *«θα γίνει κι αυτό αφού επιμένεις, αλλά όχι αυτή την στιγμή»*. Υποσχέσεις ξέβαφαν σαν στιγμιότυπα σε χαρτί και τα φετίχ του έρωτα, δώρα αναμνηστικά, έχαναν ολοένα το οζυγόνο τους σε μία άοικη σχέση. Αναίσθητος πλέον ο έρωτας, δεν τον ξύπναγαν μήτε οι πιο γερές δόσεις ηλεκτρικού φορτίου, κατέληξε μόνος, να ταξιδεύει αέναα στην φαντασία. Τώρα το πείσμα επιβάλλεται στη ματαιώση και οι υποσχέσεις μετατρέπονται σε απαίτηση πιστωτή έναντι οφειλής, από άδικη συναλλαγή.

Γι' αυτά όλα σκέφτηκε να την καθλώσει. Μόνο έτσι, ίσως καταλάβαινε και υποτακτικά, αφού μόνο ο ίδιος την ήξερε τόσο καλά, θα την θεράπευε. Αυτό έβλεπε. Μία άρρωστη σχέση μέσα στην οποία αντιστεκόταν τόσο με πείσμα όσο και με σπασμούς σαν μικρό παιδί που σπρώχνει το χέρι του ενώ φοβάται μήπως πονέσει, αλλά θα πρέπει να εμβολιαστεί. Έτσι θα λειτουργούσε για την ίαση του έρωτα.

Μία φωνή ακούστηκε.

«Είστε 'δω; Κύριε;»

«Ε, μάλιστα. Ορίστε.»

«Κατάθεση στο βιβλιάριο»

Μέχρι τον επόμενο πελάτη που δεν φαινόταν, άλλωστε έλεινε σε λίγο το Κατάστημα, θα έβγαινε πάλι σεργιάνι στους γνώριμους τόπους της ονειροπόλησης και της εφαρμογής του σχεδίου.

Τότε στο Ναύπλιο. Οι δύο τους, ανέμελοι και ερωτευμένοι. Έμπλεοι πάθους και ηδονής, ικανοί να βαπτίσουν και τον πλέον άπιστο του έρωτα, διακονούσαν -ακούραστοι ασκητές- το πάθος τους στην οικουμένη.

Στην ίδια mansion έλεισε. Στο ίδιο δωμάτιο, εκείνο που έβλεπε υπό γωνία θάλασσα. Σ' αυτό το κρεβάτι που στριμώχνονταν για να χωρέσουν στο κάδρο με φόντο το φρούριο, μέσα στον απόηχο της ερωτικής πράξης που μόλις διαδραματίστηκε από ιαχές που γίνονταν οι πρωτόγονες κραυγές τους, πάνω από σώματα που σάλπιζαν την ιερότητα της ηδονής, από έναν μικρό θάνατο που συντελέστηκε.

Πόσο ίδια μπορεί να μοιάζει η κραυγή του έρωτα με εκείνη του πόνου. Ο τελευταίος είναι που ορίζει την σημασία της ανθρώπινης ύπαρξης υποκινώντας την δυνητική επινόηση εκμηδένισής του. Του έρωτα ο πόνος είναι που δρα και είναι δρώμενο σε τραγικό παιχνίδι. Οι κραυγές, οι ομιλίες και τα βογκητά έφτιαχναν συγχορδίες αφήνοντας ξέπνοες ανάσες να αξιώνουν τον ήχο να τις μεταφέρει μακριά, σπάζοντας το φράγμα της ηδονής που τον ξεπερνά και κάθε όριο του νου που την εγκλωβίζει.

Ήταν αυτή η μία. Η γυναίκα που πάνω στο κορμί της διέγραφε κάθε περίγραμμα αχανούς σιέψης. Αυτή έδινε μορφή στα ακαθόριστα σχήματα του μυαλού. Γραπωμένος πάνω της προσπερνούσε ανέπαφα τις ερήμους της ερωτικής του απόγνωσης με λίγες μόλις σταγόνες αφοσίωσης, ικανές όμως να ξεδιψάσουν την φλόγα του κορμιού του και την λατρεία της ψυχής. Μήπως δεν υπολόγισε κάτι καλά; Μήπως δεν ήξερε τη θέλει μια γυναίκα;

Την θυμάται έντονα. Ακόμα. «*Μαζί σου είμαι φαντάρος σε μόνιμη θητεία*» της έγραφε σε μήνυμα. Το ίδιο κι αυτή κάποτε, αλλά μόλις είχε ολοκληρώσει την θητεία της στα μεθοριακά φυλάκια του έρωτα και ένιωθε ελεύθερη.

Ήταν τότε. Είχε μόλις γυρίσει από την αδελφή της. Από εκείνο το μοιραίο ταξίδι που έτυχε το μοιραίο «ερωτικό ατύχημα». Δεν την πίστεψε κι έσπευσε πάλι να την θεραπεύσει. Από κείνη την ασθένεια της σιωπής, την κόπωση που ακολουθεί όταν το επικό δράμα γράφει τέλος.

Έμειναν έρημα τα χέρια μες στην απώλεια της αφής, όταν του τα΄ δωσε με τυπική χειραφία, για αποχαιρετισμό. Παρότι άψυχα μα όχι άυλα δεν ξέχασαν πως είναι να αγκαλιάζει το ένα το άλλο.

Σε λιγη ώρα θα ήταν πάλι μαζί για να ζυπνήσουν το πάθος τους. Για δυο ολόκληρες ημέρες. Είχε ρεπό αύριο η Λένα, το είχε μάθει. Οι δυο τους σε τέσσερις τοίχους που δεν θα μοιάζει φυλακή, δίχως τηλέφωνα και βαρετές συναντήσεις που δεν θα εκπέμπουν έλλειμμα επικοινωνίας. Εκεί δίχως περίσσιο πολιτισμό και φωτισμό, σχεδόν κατανουκτικά θα δηλώσουν μετάνοια, πίνοντας από κοινό δισκοπότηρο κι ευλαβικά θα κοιωνήσουν το θεό της αγάπης. Όπως τότε. Πάσχα ήταν και τα πάντα ευωδιάζαν από μνήμης...

Μ' ένα ενστικτώδες κοίταγμα του ρολογιού είδε ότι η ώρα πήγε πέντε και τέταρτο. Πως περνά ο χρόνος! Άνοιξε γρήγορα την πόρτα και πετάχτηκε έξω. Ήθελε να την προλάβει, πριν περάσει απέναντι στο πεζοδρόμιο και την χάσει. Γιατί όλα τα πράγματα από μια στιγμή κρίνονται. Στα απρόοπτα σβήνει το σάλιο από το σύρσιμο του σαλιγκαριού και κολλάει η αιωνιότητα τη μοίρα των ανθρώπων.

Έτρεξε, μα πριν προλάβει να πέσει πάνω της, όπως τα είχε σχεδιάσει (λες και με την φαντασία φτιάχνεις συναισθήματα) η αρπαγή της ωραίας Ελένης δεν έγινε από τον ίδιο αλλά από τον Άρη.

Τα χάλασαν πριν από την τέταρτη επέτειό τους όταν ο θεός του έρωτα αλλαξοπίστησε. Ανηλεής και αγνώμων φάνηκε για τους δυο όταν μια λάθος ριζιά άφησε μόνο ένα δοσμένο σώμα, σκοτώνοντας το άλλο του μισό.

Ήλπιζε πως θα 'ταν πάλι κάποια από κείνες τις πρόσκαιρες ερωτικές ιώσεις και θα περνούσε. Συμβαίνει καμιά φορά αυτό. Μετά τις δυο τρεις πρώτες συναντήσεις κι αφού θ' άνοιγαν μερικά ώριμα κρυστά θα διέλυσαν τα σύννεφα της αγάπης μαζί με το ανώριμο φανταστικό τους.

Προσπάθησε όλον αυτόν τον καιρό. Μήπως και ανακόψει τη χαμένη πορεία ενός καρραβιού που από καιρό είχε απολέσει τον εξάντα του.

Η ελπίδα παρέμεινε μονάχα ως μόνιμη υπόσχεση να τον ακολουθεί πιστά στην βασιλική οδό των ονείρων.

Σοφία Γριβάκη

Παντομίμα και 6/8 Φαραντόλα

Το λαούτο σφυρίζει την καιοφωνία του. Όχι, δεν θα γεννηθούν τα παιδιά μας. Θα συντίθενται στην αφέλεια της λήθης ξανά και ξανά αλλά δεν θα γεννηθούν. Θα είναι ιδιότροπα και παραμορφωμένα σαν τους πίνακες του Bacon και δεν θα σε προσφωνήσουν ποτέ. Δεν θα προσευχηθούν ποτέ για σένα. Θα σιούζουν παροξύτονα την αγκαλιά που δεν θα απολαύσεις ποτέ. Θα σε λυπηθούν για το διακύβευμα της αυτοσωτηρίας σου. Θα σκέφτεσαι να τα πλησιάσεις αλλά δεν θα σε αφήσω να τα πνίξεις. Φαίνεσαι αγγελικός για πατροκτόνος και δεν θα σου επιτρέψω να αλλάξεις μορφή. Τα παιδιά μου είναι οι μνήμες μου. Τα παιδιά σου δεν θα γεννηθούν ποτέ.

Η μήτρα σμίλεψε δυο γρίφους κι έσπασε. Ένα ξηλωμένο υφαντό, εικόνα αγίου σε πείθει για την πίστη που ξεπέρασε η αγριότητα σε μια βεβηλωμένη βασιλική. Η πίστη υπαινίσσεται αμαρτία και παρομοιώσεις δεν ωφελούν όποιον τις ζει. Ψάχνει τα μυστικά νήματα και οι κλωστές κάποτε τελειώνουν. Μένει η βία της απώλειας και ο ρομαντισμός του υπερασπιστή που εναποθέτει τ' αγγίγματα όλων των αιώνων και των ποιητών στην ατέρμονη αρχή. Ο φθόνος των θαυμάτων τελετουργεί. Τα θαύματα ακρωτηριάζουν προτού ο φθόνος καταργήσει την τύχη. Εκτίθεται στα πάντα για να' ναι ορατός. Αν το βλέμμα του περιγραφόταν μετρικά, θα ήταν αγενές τροχαϊκό. Είναι πιστός κι ορκίζεται σ' ένα φεγγάρι που λέει ψέματα.

Η δίκη κι ο πύργος αντιαισθητική μεγαλοσύνη αφέθηκαν ν' αναζητούν. Το ετερορρεπές του εφικτού, το αναπόδραστο της αφής, το φανταστικό της πυξίδας που δείχνει η κρυσταλλοβραχίονη στο Εκεί σπρώχνει το γήινο καρότσι. Στη συνεκδοχή τρέμει η πορεία τ' ουρανού που έσταξε για να μην γίνει μα το κρασί το άλικο έφτανε για δυο. Σέρνει τις νότες τις σειρήνες η άμμος, παγίδες κύτταρα σιλέτα στ' αλύτρωτα στήθη αδικαιώτου ερωτισμού, πλήκτρο αδράχτι που ξέρει να μιλά, να δένει με ανάσα πρώτη αυτό που δεν θα 'ρθει. Έσφιξε το όνομα στα δόντια, πριν την κατάρα στις μοίρας τον ερασιτεχνισμό, καρτερική αποκήρυξη

της αδήλωτης οσμής· πρόγευση νωχελική.

Εκείνος δύσθυμος, φτέρνες φωτιάς χορό να σέρνουν και η αλαβάστρινη μέση τον τυφλώνει σαν ξεπεζεύει. Η μέση της Σαλώμης σ' ένα βλέμμα που στήνει παγίδα, σε έναν χορό που παίρνει τα κεφάλια των ακέφαλων, την γέφυρα των αγεφυροποίητων. Όταν τα μάτια του υγραίνουν σιωπηλά και πλέουν στον κολπίσκο, βρίσκει πορφύρα ν' ακουμπήσει το άστρο που ξαπόστασε στη γη. Ωχρή σαν το χρυσάφι που βγήκε απ' το ποτάμι, ένα διαμάντι που η σελήνη το κοπιάζει. Ο θρόνος αγωνιά για την βασίλισσα που λινίζεται στο αγνάντι. Ανατροφοδοτεί την έκσταση των ακολούθων και ο Διόνυσος είναι αυτός που πείθεται κάθε μέρα πριν και μετά τη μέθη. Εκείνη και μόνον εκείνη θα φταίει αν ο Βόσπορος δεν λούσει τα μαλλιά της.

Άτρωτες στιγμές γεμίζουν μια γνώση της ουσίας αρχέγονη, που προσμετρά τη λαχτάρα. Θέλει να αποδιώξει το απροσμέτρητο. Είναι τώρα. Είναι πάντα μόνη με το σκοινάκι και την πέτρα φυλαχτό. Είναι γεμάτη. Η λογική είναι γεμάτη και ο θυμός με τα τερτίπια του. Και η φυγή της έγινε πάθος και οι συνειρμοί και η αντίφαση. Όπλα. Ο καλοδεχούμενος πόνος επέτεινε τον αμφιθυμικό τυχοδιωκτισμό. Κι ένα ένστικτο φονικό ν' αναζητά ισάξιους δότες. Το γούστο της παράξενο πράγμα, διεστραμμένο κι ελεύθερο. Εμπεριέχεται στα πάντα και παραμορφώνει. Ιερή πομπή τα κύτταρά της διαταράσσουν τους δεσμούς. Οι έννοιες και η φυσική τάση για ακαριαίες ερμηνείες, ο φανερός αυτουργός. Από θαυμασμό δεν ήθελε να φιληθεί ούτε να κοιταχτεί σε καθρέφτη. Είχε προβάλλει όλες τις όψεις με την φαντασία, ανεξάλειπτο θηρευτή των ανείπτων. Κι άλλες... Κι άλλες... Χίλιες δυο προκείμενες κι η διαστρέβλωση φετίχ. Ο κίνδυνος την θέτει σε διαθεσιμότητα στιγμιαία και παντοτινά. Κι αυτή η Φεγγαροντυμένη της έχει γίνει εμμονή, ιδεατός σηματοδότης, τα μαντήλια της Σονάτας να φοράει και να ζηλεύει διχοτικά την Βεατρίκη.

Το φεγγάρι είναι αγνό. Τρέχει να φωτίσει τους ακόλαστους χρυσόχειρες του περιθωρίου.

Διαβάζεται από τους τυφλούς και δεν ερμηνεύεται από κανέναν. Αιμάζουν οι βόρειοι δεσμοί και ο κόσμος διατρανώνει το αναπόδραστο. Το τυχαίο αραξοβόλι της Ατρόπου δένει θηλιές και σε πετάει στα ανοιχτά. Εκείνη προσεύχεται. Όχι δειλά. Ούτε πάντα με την επίγνωση τί θα πει θαρρετά αλλά ποτέ δειλά. Επινοεί το καινούριο αιατάληπτο και του εναποτίθεται σα

να το 'θελε πάντα ή σα να μην ήθελε ποτέ τίποτε από αυτό. Μια νύχτα με τέτοιο φεγγάρι είπε ότι μπορεί τα πάντα και πίστεψε στη δυνατότητα, στο νύν και άει και σε όλους τους αιώνες συθέμελα, όταν την παρηγόρησε οριστικά ο Θεός και του έγνεψε την κατάφαση. Έκτοτε σιγουρεύτηκε πως ο πόνος είναι ηθικοπλάστης γλύπτης για τον δυνατό του και αποφάσισε να προσκυνά ευλαβικά και αφοσιωμένα τα τραχιά βλέμματα, χωρίς να χρειάζεται να τους εξομολογηθεί.

Όριο κέλυφους μυσταγλωττεί
λιωμένα κεχριμπάρια ανασπά προ-τελειικά
χάντρες που αργοσύρθηκαν σε χέρι ατροφικό
ιερακάνθινη της σάρκας σίτιση
να συνεπαχθεί η καταστατική ανάγκη
που σάστισε στο "ως εδώ"
κι η βύρσα χαρτογράφος
αβυσσοπλησμον-εί.

Η Βεατρίκη μίσησε διαρρήδη
ο Άγιος Βερνάρδος έκτοτε μετανοεί
του ανομήματος το πρώτο σκαλοπάτι
ήταν η αρετή.

Ευαγγελία Καλλιαμπάκου

Μέχρι το πρωί

Ήταν εκεί και περίμενε. Όπως της είχε πει. Η μικρή σιά του φαινόταν να καμπουριάζει λιώνοντας στο φως της λάμπας του πάρκου, που ερχόταν κίτρινο και φθαρτό ακριβώς από πάνω του. Ήταν εκεί πάντως. Η μυρωδιά του το ίδιο έντονη όπως το πρωί, τα μαύρα του μαλλιά πεσμένα μπροστά, κάπως αχτένιστα και γλιστερά, ίσως υγρά ακόμη από ένα γρήγορο ντους μετά την προπόνηση, το σώμα του νέο, έτοιμο στο σύνολό του, υγιές. “Ένας ποδοσφαιριστής της πρώτης εθνικής, λοιπόν”, σκέφτηκε η Λυδία. Μα μόνος του, χωρίς το σπορ αμάξι, χωρίς ένα μικρό αξεσουάρ να υποδεικνύει, να της θυμίσει έστω, για πιο λόγο αποφάσισε να πάρει το τηλέφωνό του το πρωί, εκεί στον Πειραιά, στη μέση ακριβώς του δρόμου. Ή μήπως δεν χρειαζόταν κανένας άλλος λόγος τελικά;

Την σταμάτησε θρασύτατα. Της φώναξε κάτι σαν: “Ε, εσύ”. Ούτε δεσποινίς, ούτε κοπέλα, ούτε τίποτα λιγότερο προσβλητικό από αυτό το “εσύ”. Και η Λυδία σταμάτησε. Δεν την φώναζε κανένας έτσι πια. Είχε βαρεθεί τα άγαρμπα καμάκια και τα άγουρα παιδάκια από το σχολείο που την γλυκοκοίταζαν όλο τον τελευταίο χρόνο. Και τι δεν είχε ακούσει πια! Αυτό το “εσύ” όμως την αποσυντόνισε, της έβαλε στο νου πως υπήρχε κάποια ανάγκη, πως κάτι έπρεπε να κάνει για να βοηθήσει τον χαμένο νεαρό στο σπορ ανοιχτό αμάξι του. Τι χρώμα ήταν αυτό το αυτοκίνητο τελικά; Δεν είχε την παραμικρή ιδέα!

-Είμαι ο Αλεξιάδης ο ποδοσφαιριστής του Ολυμπιακού και θέλω να σε ξαναδώ. Θα τρελαθώ αν δεν σε δω.

Την κοίταζε με τα καστανά του μάτια, λίγο παιχνιδιάρικα, λίγο... λίγο αμήχανα μάλλον. Ήταν γιατί υπήρχαν δεκάδες θεατές; Έπαιζε “μπάλα” μπροστά στο κοινό του πάλι; Η Λυδία δεν το είδε έτσι. Χάρηκε. Κολακεύτηκε. Ένωσε ταραχή και αυτό το γνώριμο συναίσθημα, τόσο οικείο μετά από όλες αυτές τις φορές. “Δεν μπορώ να σου πω όχι”, αυτό ήταν το μαχαίρι που την κυνηγούσε από τότε που έμεινε μόνη, πάνε πια δυο χρόνια από τότε. Κοκκίνισε. Εκτέθηκε. Πήρε το τηλέφωνό του απλώνοντας το χέρι της στο δικό του με μια κίνηση

γρήγορη, αμήχανη, χωρίς ζωή. Ούτε που τον άγγιξε. Συνέχισε το δρόμο της σκύβοντας το κεφάλι. Μα το χαρτάκι με το τηλέφωνο ήταν εκεί, πραγματικό. Σήκωσε το χέρι και το κοίταξε για μια στιγμή πριν το ρίξει αδιάφορα στη τσάντα. Έστησε το κορμί της και άρχισε να περπατάει πιο θηλυκά, ήρθε και ένα χαμόγελο ηλίθιο και έμεινε στο στόμα της, εκεί, να μην μπορεί να το διώξει. Ήταν ένα απλό αστείο, αλλά πολύ αστείο, αν είναι δυνατόν! Προδότρα! Καταραμένη μικρή προδότρα!

Σταμάτησε μπροστά του. Δεν μπορούσε να σταματήσει όμως και το μυαλό της που της φώναζε από μακριά: “Πρόσεχε! Δεν το θες αυτό! Κοίτα τον! Κοίτα το κόκκινο πουλόβερ που φορά! Τι χωριάτης, Θεέ μου!”. Σταμάτησε και τον κοίταξε στα μάτια. Καστανά, όπως τα θυμόταν. Τίποτα άλλο. Καμιά άλλη λάμπη μέσα τους. Μήπως το μισόφωτο του πάρκιου; Αυτό την ζάλιζε έτσι; Όχι, το άρωμα ήταν. Το άρωμά του. Τόσο έντονο και αποπνικτικό που δεν τολμούσε να σκεφτεί. Έκανε προσπάθεια να χαμογελάσει. Όμως φοβόταν. Και ο φόβος της την τύλιξε σαν νύχτα. Έκλεισε τα μάτια και τα άνοιξε ξανά. Έπρεπε κάτι να του πει.

-Σε λένε Γρηγόρη, έτσι;

-Ναι, κοπέλα μου. Αχ, θα τρελαθώ. Ήρθες...

-Ήρθα.

-Λυδία, είπες, έτσι δεν είναι; Αχ, να σε δω. Τι μάτια είναι αυτά! Τι φωτιά...

Ο άντρας σηκώθηκε και την τράβηξε κοντά του. Τα χέρια του άρχισαν να ακουμπούν, να εξετάζουν, να τρίβουν τα δικά της δάχτυλα, καθησυχαστικά, έντονα και τόσο... τόσο ίδια. Τόσο πανομοιότυπα με όλων των άλλων. Τι αστείο! Ο μέγας πρωταθλητής!

-Δεν μπορούσα να σκεφτώ σήμερα. Στην προπόνηση δεν μπορούσα ούτε να συρθώ. Έλα, πες μου πως με θες!

Κατευθείαν στο ψητό, λοιπόν. Και τα χέρια έπιασαν να τρέχουν. Ανεξέλεγκτα, παντού στο κορμί. Σιγά! Σιγά, λοιπόν! Η Λυδία άρχισε να ζεσταίνεται τώρα. Αυτό το παιχνίδι το ξέρει. Είναι το δικό της παιχνίδι. Και αφού είναι εδώ, εδώ θα μείνει. Κάνει την δύσκολη. Τραβιέται, αλλά δεν απομακρύνεται πολύ. Κρατά τα χέρια του μέσα στα δικά της, σταθερά, σα να θέλει να του πει να μην είναι τόσο απότομος, να τον μαλώσει, να τον θολώσει και άλλο, να τον κάνει δικό της για μια έστω στιγμή.

Ο Γρηγόρης την κοιτά αβέβαια για λίγο μα το βλέμμα της του φιθυρίζει πολλά περισσότερα από όσα περίμενε να ακούσει. Γέρνει το κεφάλι του κοντά στο δικό της. Τα χείλη του πιάνουν τα δικά της χείλη, τα αγκαλιάζουν, τα τυλίγουν και τα ποθούν απόψε τόσο που τα λιώνουν καθώς τα τραβούν κοντά τους ξανά και ξανά.

-Σε θέλω... του λέει μα είναι πια αργά. Τώρα το ξέρει και αυτός. Την κατάλαβε. Μέσα στο μικρό αυτό παρκάκι βρήκε μια παιχνιδιάρικη ψυχή. Και είναι τόσο νέα!

-Γλυκό μου κορίτσι, θα πρέπει να φύγω νωρίς. Αλλά υποσχέσου μου πως θα βρεθούμε αύριο εδώ, την ίδια ώρα. Πρέπει να πάμε κάπου αλλού, να έχουμε, ξέρεις, λίγη ησυχία.

-Ξέρω.

-Ωραία. Αύριο, λοιπόν. Να ξέρεις, δεν θα μπορέσω να κλείσω μάτι απόψε.

-Το ξέρω.

-Ωραία. Καλά.

Με μια κίνηση την βάζει να κάτσει δίπλα του ξανά. Σαν κούκλα της στρώνει τα ρούχα και της σκουπίζει απαλά το στόμα με το χέρι του. Η καρδιά της Λυδίας χτυπά δυνατά. Δεν το περίμενε αυτό. Της σκούπισε το στόμα! Τη φρόντισε. Την θέλει. Αν υπήρχε κάποιος άλλος τρόπος, θα του δινόταν εδώ στο πάρκο με τους μεθυσμένους γέροντες, αυτή εδώ τη στιγμή. Με τους τρελούς να κοιτάζουν αλύπητα. Με όλους τους ναύτες και τους ξεπεσμένους παλικαράδες των παραμυθιών. Τώρα, αυτή τη στιγμή!

Ο Γρηγόρης της κλείνει το μάτι, την φιλά δίπλα στα χείλη και πριν προλάβει να το σιεφτεί, έχει ήδη εξαφανιστεί προς τον δρόμο. Σε λίγο, ακούγεται από μακριά ο ήχος μιας μηχανής που ζεσταίνεται. Πώς θα ένιωθε αν ήταν τώρα εκεί, μαζί του; Θα ήταν ποτέ δυνατόν να έρθει κι άλλος πρίγκιπας γι' αυτή;

Ένα γέλιο χάνεται στα δέντρα πίσω της. Κάποιος φαίνεται να πλησιάζει στο παρκάκι. Η Λυδία σηκώνεται γρήγορα και τρέχει ελαφρά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Κοιτά την ασχήμια του πάρκου της πόλης. Δεν είναι κανένας τώρα εδώ. Κανείς πέρα από την σιά της που την ακολουθεί ανέμελη, πληγωμένη, πιστή. Πφφφ! Πρίγκιπας! Αθλητής! Αύριο απλά θα του δοθεί. Αρκεί να έχει γυρίσει σπίτι μέχρι το πρωί.

Ελένη Καναβού

Η κενόσφαιρα

Ήταν πια αργάμιση. Είχε περάσει η προκαθορισμένη ώρα συνεύρεσης των σωμάτων μας. Έστω και απλά, πρακτικά. Η συνάντηση τους σε ένα εξωτερικό ή μη χώρο. Ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με τον χρόνο. Αν υπάρχει κάποια ορμόνη που είναι υπεύθυνη για την αντίληψη του χρόνου, τότε σίγουρα μου υπολείπεται. Σε αντίθεση με σένα, που σε στιγμές απόλυτου άχρονου με αιφνιδιάζεις με την εστίαση σου αιόμα και στα δευτερόλεπτα που περνούν.

Ξέρω χάθηκαν πολλά ανάμεσα μας. Υπάρχει κενό ανάμεσα μας. Το βλέπεις, δεν το βλέπεις; Ίσως φταίει που ενώ έχω μυωπία δε φοράω γυαλιά κι έτσι παραποιώ την αλήθεια. Αλήθεια, θυμάσαι τότε που ήμασταν ξαπλωμένοι ο ένας πάνω στον άλλον -με πλάκωνες, ήσουν τόσο βαρύς τότε, από ενοχές- και δεν μπορούσαμε να πάρουμε άλλες ανάσες πέρα από αυτές τις απόλυτα συγχρονισμένες. Και θυμάσαι.. τότε δεν υπήρχε κενό ανάμεσα μας, για να πέφτουν οι στιγμές, και δεν υπήρχαν δευτερόλεπτα. Χαμένοι στο μεσοδιάστημα. Εγώ να αγγίζω τις τρίχες από το στήθος σου απαλά κι εσύ να χαϊδεύεις τα μαλλιά μου, μπρούμυτα, άτσαλα. Κι εγώ να γελάω και να μου κόβεται το αίμα και να γελάω πιο πολύ. Και να γελάς κι εσύ μπρούμυτα, άτσαλα. Θυμάμαι τα μάτια σου εκείνη τη στιγμή, είχαν μικρύνει τόσο σαν όστρακα τσακισμένα στο φως της ανακάλυψης.

Από τότε έχω να σε δω να γελάς έτσι. Σιέφτομαι καμιά φορά πως οι φορές που γελάμε απλά και μπρούμυτα και άτσαλα είναι από τις πιο αληθινές. Όλοι οι άνθρωποι όταν γελάμε.. ε; Μπορείς να το δεις κι εσύ; Πες μου «ναι» να μην είμαι μόνη και σε αυτό. Μονάχα τα παιδιά θα μπορούσαν να μας καταλάβουν. Το βλέπεις, δεν το βλέπεις; Καλά μπορεί και όχι. Εσύ φοράς τα γυαλιά σου. Ούτε στον ύπνο δεν τα βγάζεις τα ρημάδια. Ναι, με θυμώνει. Με θυμώνει γιατί δεν μπορώ να μετρήσω καθαρά τις ρυτίδες γύρω από τα μάτια σου. Είναι η αγαπημένη μου ασχολία. Το βλέπεις, δεν το βλέπεις; Εντάξει θα αλλάξω θέμα.

Σήμερα, προορισμένη ολόκληρη για την αγκαλιά σου, αποφάσισα να πάω μια βόλτα στην παραλία. Περπάτησα, περπάτησα, περπάτησα κι όταν κουράστηκα πια, κάθησα στον ξύλινο

διάδρομο που συνορεύει με τη θάλασσα κι άφησα όλα μου τα «αντίο» σε φαντασιακά καρδιάβια που σαλπάρουν για αλλού. Σε αποχαιρέτησα κοινώς. Σαν να γνώριζα πως δεν πρόκειται να σε ξαναδώ. Τι σου είναι η διαίσθηση ώρες-ώρες, μάνα και μητριά ταυτοχρόνως. Σμιλεύει τις αισθήσεις και απλώνει μια γέφυρα που ενώνει τις άκρες των δαχτύλων μου με τις δικές σου.

Φοβήθηκα να το παραδεχτώ αλλά μόλις είχα υπάρξει μάρτυρας του πνιγμού σου. Σε έπνιξα. Στα φιλιά, στις ενοχές.. σε έπνιξα στα κύματα.

Θυμάσαι εκείνη τη νύχτα που βλέπαμε την ταινία "Ο Ναυαγός" κι εσύ είχες ταυτιστεί και σ' είχαν πάρει τα κλάματα; Σαν μωρό παιδί κουρνιασμένο στα στήθια μου, να μυρίζεις τον έρωτα, να μυρίζεις την ασφάλεια και να ησυχάζεις.

Δε θυμάμαι αν ψιθυρίσαμε ποτέ ο ένας στον άλλον πόσο μας συγκινεί η θερμότητα που φέρνει κιάψα στα μάγουλα, στα χέρια και στην ευαίσθητη περιοχή, γύρω και ανάμεσα στα πόδια, όντας ο ένας πλάι στον άλλον. Θυμάσαι; Πόσο απλά και φυσικά το σώμα σου κάλυπτε τον κενό χώρο γύρω από το δικό μου κι αποκτούσαμε μια κοινή κενόσφαιρα.

Δε θέλαμε καθόλου να φοράμε ρούχα, θυμάσαι; Και συγκεκριμένα εκείνο το απόγευμα στο χωριό. Έλειπαν όλοι από το σπίτι κι εγώ περίμενα εσένα να έρθεις και τους άλλους να μην επιστρέψουν ποτέ. Δε φορούσα τίποτα και σου είχα κρυφτεί μες στο σπίτι. Πίσω από κάτι παλιά ψάθινα ψηλά καλάθια της γιαγιάς. Είχα αφήσει την πόρτα και κάθε ενδεχόμενο ανοιχτά. Έφτασες και καθώς έμπαινες από την πόρτα σε κάθε δυο βήματα έβγαζες κι ένα σου ρούχο. Ερχόσουν όλο και πιο κοντά στην αλήθεια. Είχες μείνει πλέον γυμνός. Αναμμένος. Σε κρυφοκοίταζα ανάμεσα από τις χαλαρές χαραμάδες των καλαθιών και αγγιζόμουν παντού. Κρυφογελούσα για το πόσο ερεθιστικά αθώς μου φαινόσουν. Με βρήκες. Με άρπαξες από το ελεύθερο χέρι και με τράβηξες πάνω σου. Υγράνθηκα μέχρι αισιοδοξίας. Είχες ήδη γίνει σκληρός. Και με μαλακές κινήσεις άρχισες να διεισδύεις μέσα μου. Οι αισθήσεις -χωρίς ίχνος διακριτικότητας- άλλαζαν ρυθμό κι η ανάσα γινόταν διακεκομμένη. Σ' ακούμπησα χαμηλά και σφιχτά κι ύστερα πιο χαμηλά και πιο σφιχτά. Απελευθέρωσες ένα βογγητό και άρχισες να μου φιλάς τα στήθια, μπρούμυτα και άτσαλα. Έτσι μ' αρέσει.

Κι έτσι συνεχίστηκε για λίγη ώρα, σε ένα συνεχές παραλήρημα πλημμύρας και καύλας, στροβιλισμού και ηδονής. Έμπλεξες τα πόδια σου στα δικά μου, κόλλησες στη μέση μου και

μπήκες όσο πιο βαθιά με έχει αγγίξει ποτέ κανείς. Ανατρίχιασα. Κι εκεί έγινε η τελευταία πλημμύρα μέσα σε οργανικά κύματα. Επιπλέαμε για ώρες αγκαλιασμένοι, κουλουριασμένοι στο πάτωμα. Η πιο ιερή των πράξεων τελετή είχε ολοκληρωθεί. Κι εμείς τώρα το γιορτάζαμε με μια αρχέγονη σιωπή.

Θέλω όλα να τα μοιράζομαι μαζί σου. Το βλέπεις, δεν το βλέπεις;

Κάνω χώρο στην καινούργια πλημμύρα που έρχεται τώρα. Αυτή από δάκρυα.

Θυμάσαι;

Παναγιώτα Κατσουλάρη

Το σεντόνι

Η μυρωδιά της σάρικας την έκανε να νιώθει φόβο γι' αυτό που επρόκειτο να ζήσει. Το τρίψιμο πάνω στο τρυφερό της δέρμα της τσιτσιριζε τα σωθικά. Η ανάσα πάνω στο βελούδινο πρόσωπο την έκαιγε. Και όμως. Σήμερα έπρεπε να είναι ευτυχισμένη. Σήμερα έπρεπε να δείχνει ευτυχισμένη. Αφού σήμερα έγινε νύφη. Ναι, νύφη. Είναι δυνατόν να χαίρονται οι γυναίκες που γίνονται νύφες; Μα πως είναι δυνατόν; Από την εξουσία του δυνάστη πατέρα στην εξουσία του αφέντη συζύγου. Και καλά τον πατέρα. Τον ήξερε από τα γεννοφάσκια της. Τον άντρα όμως αυτόν που είχε μπροστά της, που γνώρισε πριν λίγες ώρες όταν της έβγαλαν την «τσιπά»* και την οδήγησαν στην εκκλησία σα σφάγιο για τις ορέξεις του αρσενικού, του παντοδύναμου αρσενικού που πάνω της τώρα θα είχε εξουσία ζωής και θανάτου. Η μάνα της την είχε προειδοποιήσει: σε καμία περίπτωση να μην κιοτέψει*, σε καμιά περίπτωση να μην αρνηθεί ό,τι της ζητήσει ο άντρας της εκείνη τη βραδιά. Μα τι ήταν επιτέλους εκείνη βραδιά; Εκείνη η πρώτη η βραδιά. Η μάνα ήταν ξεκάθαρη: εάν το σεντόνι δε βγει κατακόκκινο στο μπαλκόνι την επομένη πρωί πρωί, δύο ήταν οι δρόμοι για τη νύφη -η παρθενιά της μαγαρισμένη άρα στο μπουρδέλο για τιμωρία ή εάν φοβόταν και δοκίμαζε να επιστρέψει στο πατρικό, η πόρτα θα ήταν ερμητικά κλειστή. Άλλωστε η πεθερά την πρώτη νύχτα θα κοιμόταν στη διπλανή κάμαρη για να επιβεβαιώσει τα γεγονότα της σφαλισμένης νυφικής παστάδας.

Η ίδια δε θυμόταν πια το όνομά της. Άλλωστε κτήμα ήταν του αντρός της. Έχουν τα κτήματα ονόματα; Όχι βέβαια. Και η ίδια έπρεπε να αποδείξει πόσο χέρσο ήταν αυτό το κτήμα ή πόσο καλλιεργήσιμο, πόσο θα μπορούσε να το οργώσει το πέος του άντρα που είχε από πάνω της εκείνη τη στιγμή και μούγκριζε σα λαιμαργο βουβάλι που ήθελε να κατασπαράξει τη λεία του. Δε θυμόταν ούτε το όνομα του αντρός της. Δεν το θυμόταν. Δεν το θυμόταν παρόλο που το άκουσε τόσες φορές στην εκκλησία. Δεν ήθελε να το θυμάται. Τι σημασία είχε να το θυμάται. Ήταν τόσο αδηφάγος απέναντί της που δεν της άφηνε περιθώρια να το θυμάται. Την πέταξε πάνω στο νυφικό κρεβάτι, της ξέσχισε τις άσπρες κυλόττες και τον

δαντελωτό κορσέ, της έβαλε τα πόδια στα αναπασώλια της καριόλας* και με λύσσα άρχισε να γλείφει ό,τι πολυτιμότερο είχε: τα άσπρα της στήθια, το κατάλευκο δέρμα της, τους τορνευτούς γλουτούς της. Ο ίδιος κατέβασε το σώβρακο και ετοιμάστηκε για κάτι που ίσως ποτέ δεν φανταζόταν η νύφη.

Άρχισε να τσιριζεί «το συκώτι, το συκώτι του βγήκε από κάτω το συκώτι και θέλει να μου το χώσει», να τσιριζεί, να τσιριζεί, να τρέμει, να σπαρταράει, να τρέξει στη θύρα της κάμαρης, να σηκώσει το σύρτη, να πεταχτεί έξω, να πάρει ανάσα. Δε θέλει να γίνει νύφη, δε θέλει να γίνει γυναίκα, θέλει να ξαναθυμηθεί το όνομά της, θέλει να γυρίσει πίσω, θέλει να την «οργώσει» αυτός που θ' αγαπήσει, θέλει να φύγει, θέλει να ζήσει, θέλει να πετάξει.

Το σαρδόνιο γέλιο της πεθεράς που έστεκε έξω από την πόρτα με τη βίτσα στα χέρια της έκοψε τα φτερά. Η βίτσα μαστίγωσε ό,τι τρυφερό έβρισκε στο πέρασμά της. Η διαταγή ήταν σαφής: το σεντόνι σε λίγες ώρες θα έπρεπε να ανεμίζει λάβαρο στο μπαλιόνι του σπιτιού.

Νύχτα γάμου. Τι νύχτα γάμου.

Το πέος του να βυθίζεται βαθιά στα σωθικά της. Η καρδιά της όμως να ματώνει. Ο ιδρώτας του αρσενικού να ποτίζει τον κόλπο της. Τα δάκρυα της όμως να καίνε την ψυχή της. Τα σαγόνια του να μπήγονται μέσα στην τρυφερή σάρκα της. Τα δόντια της όμως να θέλουν να τον ξεσκίσουν. Τα νύχια του να κατασπαράζουν ό,τι παρθενικό έχει απομείνει. Οι αισθήσεις της όμως να μην αντιλαμβάνονται πλέον τίποτε. Το βλέμμα του να διαπερνά τις τελευταίες αντιστάσεις του θηράματος. Σε λίγο θα είναι ολότελα δικό του. Το στέρνο του έχει καταπλακώσει τα σκέλη της, ίσως να τα έχει συνθλίψει κιόλας, αφού δεν προβάλλουν οποιαδήποτε αντίσταση. Τα χείλη της δεν αντιδρούν στην απαίτηση του αρσενικού για φιλιά, για παθιασμένα φιλιά. Δεν καταλαβαίνει τί της συμβαίνει, τί της κάνει αυτό το άγριο ζώο που βρίσκεται όλη τη νύχτα από πάνω της. Καλύτερα που δεν καταλαβαίνει. Η τελευταία επίθεση του αρσενικού έρχεται να τη μαγαρίσει, να την κόψει, να ποτίσει το σεντόνι.

Το σεντόνι κρέμεται ήδη περήφανο στο πρώτο φως της αυγής.

Λεξιλόγιο

τσιπά: είδος χοντρού πέπλου που σιέπαζε το πρόσωπο της νύφης ώστε να μη διακρίνονται τα χαρακτηριστικά της. Την ώρα που ο πατέρας παρέδιδε τη νύφη στο γαμπρό, τραβούσαν την «τσιπά» για να αποκαλυφθεί το πρόσωπό της. Έθιμο που κρατούσε ως τη δεκαετία του 1960.

κιοτέψει: δειλιάσει

αναπαυσώλια της καριόλας: μεγάλοι ξύλινοι κρίκοι που υπήρχαν στο συζυγικό κρεβάτι (καριόλα) ώστε να μπαίνουν εκεί τα πόδια της γυναίκας και να την ξεκουράζουν κατά τη διάρκεια της ερωτικής πράξης.

Φλώρα Κολιαράκη

Έντεκα και Ένα Κόκκινα Τριαντάφυλλα

Όλη την ημέρα μέσα στα λουλούδια και τα αρώματά τους. Ποτέ δεν παραπονέθηκε που δούλευε σε ανθοπωλείο. Και τι σύμπτωση, είχαν το ίδιο όνομα, Φλώρα εκείνη, Φλώρα και το μαγαζί. Λάτρευε τα λουλούδια. Τα άγγιζε με τα χέρια της και τα ένιωθε παντού. Τα χρώματα, οι μυρωδιές κυριεύαν τις αισθήσεις της. Αισθανόταν χαρά αναμεσά τους και μια ανεξήγητη ασφάλεια. Σαν εκεί μέσα να ήταν το καταφύγιό της. Σαν να ταιριαζε πιο πολύ στον κόσμο των λουλουδιών και όχι στον έξω κόσμο.

Τώρα τελευταία τα πράγματα έξω είχαν αρχίσει να χάνουν το νόημά τους. Είχε βαρεθεί τις εξόδους με την κολλητή προς αναζήτηση αγοριού. Είχε βαρεθεί τα χαζά φλερτ που κρατούσαν για μια νύχτα. Χτες πάλι τα ίδια. Ραντεβού με τη Μαρία. Προορισμός το καινούργιο μπαράκι στο κέντρο. Πάλι τακούνια, μακιγιάζ, κοντή φούστα, ποτό στο χέρι. Χαζοκουβεντούλα με τους εραστές που θέλουν μόνο να σε ρίξουν στο κρεβάτι. Έφυγε αηδιασμένη χτες από το μπαρ. Αηδιασμένη και μπουχτισμένη.

Κοίταζε τα λουλούδια. Μόνο που υπήρχαν ομόρφαιναν τον κόσμο της. Τα λουλούδια δεν χρειάζονταν ούτε τακούνια, ούτε μακιγιάζ, ούτε κοντή φούστα, ούτε χαζές κουβέντες για να αρέσουν.

Πολλές φορές σκεφτόταν ότι ήταν και αυτή ένα λουλούδι, ένα τριαντάφυλλο. Όμορφο, άλικο, γεμάτο πάθος για ζωή, ευαίσθητο, τρυφερό. Από τη μια ευάλωτο κι από την άλλη γεμάτο αγάθεια, μοναξιά και θυμό.

Πόσο ήθελε να ξεφύγει από όλες αυτές τις ανούσιες καταστάσεις και να ζήσει μια αγάπη με πάθος. Κάθισε πίσω από την ταμειακή και έκλεισε τα μάτια.

Τότε τον είδε να σπρώχνει την πόρτα και να μπαίνει, σα χαμένος στις σιέψεις του. Με το που τον είδε η καρδιά της χτύπησε δυνατά. Η θλίψη στα μάτια του, ο τρόπος που στεκόταν...

Του χαμογελούσε. Ήταν όμορφος, ψηλός με μαύρα πυκνά μαλλιά αλλά αυτό που την μαγνήτισε ήταν τα μάτια του. Τόσο μεγάλα και καστανά, θλιμμένα με μια λάμψη όμως σαν

αυτήν των αστεριών που φωτίζουν τη νύχτα.

Του τύλιξε έντεκα τριαντάφυλλα. Για την μητέρα του, είπε, που την είχε χάσει πριν μια εβδομάδα.

Ύστερα πήγε να του δώσει τα ρέστα και ξαφνικά ένωσε το χέρι του να την τραβάει κοντά του. Κόπηκε η ανάσα της, θα έπρεπε να τραβηχτεί, να του ξεφύγει. Όμως έμεινε ακίνητη σα να της ήταν αδύνατο να αντιδράσει. Χάθηκε μέσα στα μεγάλα μάτια του με τη λάμψη των αστεριών. Κράτησε την ανάσα της μαζί με τη δική του. Ύστερα έγειρε το κεφάλι για να δροσίσει με τα χείλη της τη θλίψη του. Ένωσε τα χείλη του στα δικά της, το πάθος ενός άνδρα απελπισμένου στη θλίψη του.

Αφέθηκε στα μπράτσα του, ένωσε να ξεχύνεται μέσα της όλη η φλόγα που ήταν κρυμμένη στην ψυχή του. Όσο πιο πολύ έμπαινε μέσα της τόσο πιο πολύ ένωθε να ανθίζει. Στέναζε από ηδονή. Είχε γίνει ένα υπέροχο τριαντάφυλλο. Κόκκινο. Τα χείλη της ήταν πέταλα, τα μαλλιά της φύλλα, το σώμα της κλαδιά.

Τριαντάχτηκε σύγκορμη και άνοιξε τα μάτια.

Τον είδε να ανοίγει την πόρτα και να μπαίνει, χαμένος στις σκέψεις του. Ζήτησε έντεκα κόκκινα τριαντάφυλλα. Ήταν τα αγαπημένα της μητέρας του είπε.

Του χαμογέλασε. Ήταν όμορφος, ψηλός, με μαύρα πυκνά μαλλιά. Τον κοίταξε βαθιά στα μεγάλα καστανά μάτια του και διέκρινε μια λάμψη σαν αυτή των αστεριών, που φαίνεται μόνο μέσα στην νύχτα.

Χαμήλωσε τα μάτια, του τύλιξε τα τριαντάφυλλα και του έδωσε τα ρέστα.

Δήμητρα Κορδωμένου

Καμία ιστορία αγάπης

Ήταν απλά ένα βλέμμα που μοιράστηκε. Μια τυχαία στιγμή που κανείς ποτέ δε θα μνημονεύσει, μια στιγμή που μάλλον κάτι συμφωνήθηκε. Μια κόρη του αέρα την κοιτάζε στα μάτια η αυριανή τιμωρία της. Και την κοιτάζε σταθερά κι αποφασιστικά, αυτήν, την άυλη και την ελεύθερη. Αυτήν, την επηρομένη και την ατρόμητη. Και η πρώτη σκηνή κλείνει εδώ. Γιατί σημασία καμία δεν απέκτησε ποτέ ούτε το κόκκινο φόρεμά της, ούτε το μαύρο των μαλλιών του. Γιατί αυτή, ω τι κρίμα για το φαντασμένο της πνεύμα, αυτή δεν είναι μια ιστορία αγάπης.

«Κανένας Τριστάνος και καμία Ιζόλδη. Κανένας Ορφέας και καμία Ευρυδίκη. Δε θα μ' ακολουθούσες στον Άδη. Κανέναν εσένα δεν εμπιστεύομαι να μ' ακολουθούσε στον Άδη. Κανένας δικός σου θάνατος για μένα, κι ας πέθανα εγώ για σένα πρόθυμα κάθε φορά που το ζητούσες. Εγώ για σένα τα τραγούδια κι εγώ για σένα οι μύθοι και τα όνειρα και τα επικά κομμάτια που ακούγονταν από αυτούς που κάποτε λέγανε βάρδους. Αλλά για μας τους δυο, αγάπη μου, κανένας θρύλος και κανένα μυστήριο του χρόνου προγενέστερο. Εγώ μόνο κι εσύ. Εσύ και οι λέξεις σου οι απλές, οι καθησυχαστικές, οι ήρεμες, οι πιο οικείες από τον καφέ μου σε κρύο πρωινό, κι εγώ κι οι αντιδράσεις μου οι παιδικές, οι αστειές, οι ανώριμες, οι πιο γνώριμες από το τσιγάρο σου που δεν άναψες για μένα. Και γίνονται ξαφνικά όλες οι ιστορίες ένα. Όποιος αγάπησε, όποιος λάτρεψε, όποιος θέλησε κι όποιος απλά συνυπήρξε. Σε ένα σενάριο χαλαρό, δεκτικό, μαλακό σαν το μέσα μου που έκρυφα, κι αναμενόμενο σαν τον ρόλο τον άγριο που στήνεις μπροστά μου. Ένα σενάριο για μας, κρυφό, σιωπηλό, ούτε ένδοξο, ούτε από νεράιδες και ζωτικά τραγουδισμένο αλλά σαν άγριο άλογο, αγάπη μου, ελεύθερο. Χωρίς αρχή και χωρίς τέλος. Χωρίς εμένα, αγάπη μου, και χωρίς εσένα. Με χαμόγελα μόνο, αγάπη μου, και μουντές σιωπές πριν τους διαλόγους που κανένας ποιητής δε θα έριχνε το ανάστημά του να μνημονεύσει. Με κάθε εμένα και κάθε εσένα.»

Και σήκωσε αυτή με το κόκκινό της φόρεμα όλο το βάρος του κόσμου στους ώμους της. Κι από αυτόν δε θέλει να την ελαφρύνει, αλλά ν' αγγίξει μόνο το πρόσωπό της. Να το σηλώσει και να τη δει λίγο καλύτερα. Να τη γνωρίσει. Να την κυκλώσει. Να ακούσει τις ερωτήσεις της.

Να είναι για λίγο, για όσο είναι το λίγο, να είναι για λίγο αυτή αιχμηρή κι αυτός οι καμπύλες τους. Να είναι για λίγο αυτή ο αέρας κι αυτός η γη που σταθερή τον αφήνει να χυμάει πάνω της. Και δεν ξαφνιάζεται η γη από του αέρα τη λύσσα και τα χτυπήματα. Και στροβιλίζει αυτή, ο αέρας, τα θρύμματα σε ένα δικό τους καταστροφικό παιχνίδι. Κι είναι γλυκός ο άνεμος πια, τώρα που διάλεξαν τον δικό τους δρόμο για την άβυσσο. Κι όσο παίζει αυτή, ο αέρας, με τα μικρά κομμάτια του, όσο χορεύει αυτή, ο αέρας, στην αδρή του επιφάνεια, όσο λυσσασμένα χτυπάει αυτή, ο αέρας, τη συμπαγή του φύση, τόσο γλυκά αυτός της απλώνεται. Τόσο αληθινά και καθαρά στρώνει τις ερήμους και τους βράχους και τα λιβάδια του και της δίνει τον χώρο που σαν παιδί θα παίζει. Τόσο σταθερά και ήρεμα γίνεται η αφετηρία της και το τέλος. Και αποφασίζει αυτή, ο αέρας, να είναι εκεί τα όριά της. Εκεί, στο παιχνίδισμα των δικών του οριών, εκεί, στο χαμόγελο που κρύφτηκε στον βράχο και το θρυμματισμένο χώμα. Και θα απλώνεται ασταμάτητα παντού αυτή, ο αέρας, αλλά θα είναι πάντα κοντά του τα πιο γλυκά καλοκαιρινά σφυρίγματα της. Εκεί, κοντά στη γραμμή που τους ενώνει, τα πιο οργισμένα και ορμητικά χειμωνιάτικα βουίσματά της. Εκεί, κοντά στη γραμμή τους, θα παίρνει ζωή η ασαφής, η αχανής μορφή της.

«Τόσο πολύ σ' έχω ονειρευτεί. Τόσο πολύ σ' έχω ονειρευτεί που σ' έχασα. Τόσο πολύ σ' έχω ονειρευτεί που έγινες θολές εικόνες. Μια αλήθεια και μια νερό και καπνός στο κεφάλι μου. Τόσο πια έγραφα για σένα που έγινες λέξεις. Έγινες για μένα χρώματα και το άρωμά σου κάποτε στο δέρμα μου. Έγινες ψεύτικο κλάμα και ουρλιαχτά από μακριά. Τόσο πολύ έχω κλάψει για σένα που έγινες ένα παλιό ποτάμι. Κι εγώ η πηγή κι η θάλασσα. Κι εγώ ο ζωγράφος κι ο μουσικός και το παιδί που κλαίει. Εγώ το πριν σου, το μετά και το τώρα. Όλα δικά μου. Όλα ψεύτικα. Για μένα αληθινά, αλλά ψεύτικα. Τόσο πολύ σ' έχω ονειρευτεί. Τόσο πολύ έχω χορέψει μαζί σου. Τόσο απαλά και γρήγορα. Λίγο στ' αλήθεια και λίγο φέματα. Θολή η γραμμή πια. Τόσο πολύ σ' έχω αγαπήσει που θα γίνεις αθάνατος. Κι εγώ ο δημιουργός σου κι η αρχή. Λίγο μόνο να μ' αγαπούσες να πέθαινα. Λίγο να μ' αγαπούσες να τελείωνα. Τόσο πολύ σ' έχω ονειρευτεί.»

Ένα βλέμμα και λίγες λέξεις. Στο κεφάλι της, μαζί με τη θύελλα. Αχός αγέραστος, μαζί με τα υπόλοιπα.

-Με φοβάσαι;

-....

-Μη με φοβάσαι.

«Να σ' αγαπήσω και να γίνεις αθάνατος. Ούτε που ξέρεις για τη μοίρα που έγραφα για σένα. Να σε θυμούνται γιατί η ζωή σου ήταν για μένα δώρο. Ζωή, νερό, θάνατος και λύτρωση. Άθελά σου. Για το ποτάμι που ξύπνησες μέσα μου, για τη θύελλα στο κεφάλι, για τον κόμπο στον λαιμό, το κενό στο στομάχι, τον ηλεκτρισμό στο δέρμα, τον γκρεμό στα μάτια, τα μαχαίρια στο εσωτερικό του κρανίου, τη ζέστη στους πνεύμονες. Για το στιγμιαίο πάντα και το στιγμιαίο τίποτα. Ούτε που φαντάστηκες τη μοίρα που έγραφα για σένα. Γιατί για λίγο ήμουν. Χωρίς λέξεις, χωρίς όνομα, χωρίς εμένα, χωρίς εσένα, χωρίς βάρος, χωρίς αποτύπωμα, χωρίς θυμό, χωρίς ρυθμό, χωρίς γέλιο, χωρίς πόνο, χωρίς ουσία, χωρίς θάνατο, χωρίς αγάπη, χωρίς μαζί, χωρίς αύριο, χωρίς πριν, χωρίς τώρα, χωρίς αίμα, χωρίς. Μέσα από σένα. Χωρίς να ξέρεις. Και να γίνεις αθάνατος. Μόνο γιατί υπήρξες. Όχι από αγάπη να σου χαρίσω, αλλά εγωιστικά να σε κάνω εγώ αθάνατο. Να σου μιλάω χωρίς να είσαι. Όχι πια εσύ, αλλά δημιουργημά μου. Που ούτε στο λίγο σου δε σε φτάνει. Αυτή τη μοίρα έγραψες εσύ για μένα. Εσύ από μέσα μου. Εσύ που σ' αγάπησα κι είσαι πια αθάνατος.»

Τώρα νεκρή στα χέρια του, κανένας λόγος πια να φοβάται. Θα ξαναγεννηθεί αύριο. Το κόκκινο φόρεμα έχει πέσει από καιρό στο πάτωμα.

-Σ' αγαπώ.

-Γιατί;

Δόμνα Λυρατζοπούλου

Λαγοί πίσω από το τζάμι

Είναι περίεργα να νιώθεις μόνος μία ημέρα σαν κι αυτή. Όχι δεν είναι Χριστούγεννα, Πάσχα ή Αγίου Βαλεντίνου. Η μία ημέρα σαν κι αυτή είναι μία ρουτινιασμένη μέρα. Έχω βαρεθεί να νιώθω μόνη κάθε τέτοια μέρα. Στέκομαι δίπλα στο παράθυρο.. στις ρομαντικές κομεντί θα έπαιζε στο υπόβαθρο Johnny Cash και ο άνθρωπος της ζωής μου θα στεκόταν κι αυτός δίπλα στο παράθυρο ακουμπώντας στον τοίχο το αντίθετο χέρι από το δικό μου. Άμα στους πρωταγωνιστικούς ρόλους υπήρχε και μία οικογένεια, θα άρχιζαν να ακούγονται γέλια, και το πλάνο, αρχικά αχνό μετά καθαρό, θα έδειχνε γύρω από το τραπέζι ευτυχισμένα πειράγματα, σε τέλεια αντίθεση με τη δική μου δυστυχία.

Κοιτάω στο τζάμι, φαντάζομαι ότι οι άνθρωποι στον δρόμο θα έχουν νεύρα, θα περπατάνε βιαστικοί ή χέρι - χέρι, με ψώνια κι ένα bluetooth στο αφτί.

Θα έπρεπε να τα βλέπω όλα αυτά, αντίθετα στο τζάμι κοιτάω τα μάτια μου. Τα λυπημένα, αγριεμένα μάτια που αφήνω να κυκλοφορούν εκεί έξω. Όπως χάνομαι στην αντανάκλαση, αρχίζω να τρίβω τον πιασμένο λαιμό μου. Το σώμα μου ανταποκρίνεται θερμά στο μασάζ. Κάθε κύτταρο του κορμιού μου νιώθει χαλάρωση που είχε να νιώσει καιρό. Πιέζω παραπάνω. Το στόμα μου αρχίζει σιγά σιγά να γεμίζει σάλιο. Αναστενάζω βαθειά, κλείνω τα μάτια. Το στήθος μου είναι μετά από μέρες τόσο σθητό και σφιχτό. Η κοιλιά μου είναι καυτή.. Όλο και πιο κάτω.. Όλο και πιο κάτω..

Όλο και πιο κάτω....

Είναι όλα ζεστά και φουσκωμένα. Είναι απαλά και τα περιεργάζομαι σχολαστικά. Τόσο απαλά όσο εκείνα τα ζελεδένια χείλη που δε σταματούσα να φιλάω, να ρουφάω, να βλέπω να ανοίγουν από ηδονή. Η γλώσσα του βγαίνει έξω, προσπαθεί να φτάσει τη δική μου. Του τη δίνω, το πιο απαλό άγγιγμα στον κόσμο..

Μη σταματάς να με φιλάς.. Όσο με φιλάς νιώθω σα να έχω γυρίσει σπίτι, σα να ανήκω εδώ ανάμεσα στα χείλη σου, τόσο οικεία και ζεστά όσο η θερμοκρασία που ανεβαίνει στο σώμα

μου όταν με κρατάς. Όσο ανεβαίνει η θερμοκρασία που μουσκεύει το σεντόνι ανάμεσα στα πόδια μου. Μουσκεύει κάθε στιγμή που είναι μαζί σου, όταν ενωνόμαστε, όταν με κοιτάς και είμαι η μόνη αντανάκλαση στα μάτια σου.

Αλλά πού είσαι; Δεν είσαι πλέον πουθενά. Κατάφερα να ξεφύγω από τα ζελεδένια σου χείλη και τώρα ούτε εγώ είμαι πουθενά.

Όχι αυτό δεν πιάνει, θέλει κάτι πιο δραστικό. Νιώθω τη ζέστη αλλά όλα ξεφούσκωσαν.. Αλίκη, κοπέλα μου, τα γυναικεία μελό δεν είναι το είδος σου; Συγκεντρώσου, Αλίκη! Το εσώρουχο δε βράχηκε χωρίς λόγο! ..Ωραία.

Ζελεδένια χείλη, ανοιχτά.. Από καύλα. Κι εγώ πνίγομαι. Κοιτάω τον Α. από χαμηλά και πνίγομαι. Με κοιτάει με ηδονικά μάτια και μετά τα κλείνει, το στόμα του ανοιχτό. Το σάλιο μου βρέχει το πάτωμα. Το χέρι του με πιέζει προς το σώμα του. Πνίγομαι. Και καυλώνω. Καυλώνω μόνο και μόνο που μεγαλώνει στο σάλιο μου.

Καυλώνω περισσότερο όταν ξαφνικά το βγάζει, με σηκώνει στον τοίχο και μπαινοβγαίνει μέσα μου. Μου τραβάει τα μαλλιά. Δεν αντέχω, τσιρίζω. Συνεχίζει. Συνεχίζω κι εγώ. Του τραβάω τα μαλλιά. Πονάει, γελάει, με σφαιλιαρίζει. Γυρίζω, τον κοιτάω, τον σφαιλιαρίζω κι εγώ. Συνεχίζει. Συνεχίζω.

Βογκάει, δε θέλει να τελειώσει ακόμη. Με πετάει στο κρεβάτι. Με χτυπάει. Με φιλάει. Βουτάει για λίγο μέσα μου. Μπλέκει τα δάχτυλά του μέσα στα δικά μου και πιέζει έντονα τη μέση μου στο σώμα του. Νομίζω είναι δύσκολο να το κάνει, όμως με ανάβει. Με ανάβει πολύ. Ανεβάζει τη θερμοκρασία ανάμεσα στα πόδια μου. Με φιλάει στον λαιμό, μου τον ρουφάει. Προχωράει προς τα κάτω..

Όλο και πιο κάτω..

Στηρίζομαι στα χέρια μου για να κοιτάξω τη γλώσσα και τον τρόπο που με γλείφει..

Η Κ. με κοιτάει με γαλάζια μάτια, όσο κάνει κύκλους με τη γλώσσα της στα πόδια μου, στην κοιλιά μου, όχι ακόμη στο κέντρο. Με βασανίζει η καριόλα. “Γλείψε με!”. Δε με ακούει. Ανεβαίνει στο στήθος μου. Μένει στις σφιχτές ρώγες μου, ανασαίνει πάνω τους. Θέλω κι άλλο.

Τινάζομαι.

Ο τρόπος που με χειρίζεται βγάζει υγρά από μέσα μου. Πρέπει να τελειώσω και δε μ' αφήνει. Αλλάζει σταθερά το ρυθμό ενώ συνεχίζει να με κοιτάει. Με άντρες δεν το παθαίνω αυτό. Τι έφταιγε; Η γλώσσα της; Η ανάσα της; Μα και οι άντρες έχουν παρόμοιο χειρισμό συν την επερχόμενη διείσδυση. Τι ήταν όμως; Τα γυναικεία χαρακτηριστικά σε συνδυασμό με το απαλό δέρμα;

Θέλω κι άλλο..

Αρχίζει να με ρουφάει. Τρελαίνομαι, όλο μου το σώμα συσπάται, θέλει κι άλλο.

Ή φταίει το γεγονός ότι η συγκεκριμένη κοπέλα αποφάσισε ότι για μία ώρα η μοναδική της ασχολία θα είναι το σώμα μου; Ότι αυτή η υπέροχη, έξυπνη, πανέμορφη, με χιούμορ και στυλ κοπέλα ένωσε ερωτισμό με το δικό μου σώμα; Θέλω να τη χτυπήσω. Ερεθίζομαι επειδή ένας τέτοιος άνθρωπος με αποδέχτηκε ακόμη και με αυτόν τον τρόπο;

Ούτε κι αυτό πιάνει. Πώς γίνεται κάτι τέτοιες στιγμές να σκηνοθετώ εφηβικές ταινίες όπου οι ανώριμοι πρωταγωνιστές σε λιγότερο από δύο χρόνια θα μπαينوβγαίνουν σε κλινικές;

Δε θα γίνει δουλειά έτσι. Ξύπνα, Αλίκη!

Πάω στο κομοδίνο. Ανοίγω το συρτάρι. Γεια σου λαγουδάκι μου!

Με σηκώνει στον αέρα και μπαίνει μέσα μου. Δυνατά. Στον τοίχο. Ακόμη πιο δυνατά. Με πετάει στο κρεβάτι, ανοίγει το συρτάρι. Το λαγουδάκι γυρνάει με ρυθμό μέσα μου. Πιο γρήγορα... Πιο έντονα.

Κύματα ηδονής ξεκινάνε από την κοιλιά μου και κατεβαίνουν. Η Κ. με κοιτάει στα μάτια. Έχει φτάσει στο κέντρο και το γλείφει, το ρουφάει, το πιέζει με τη γλώσσα. Τα δάχτυλα του Α. μπερδεύονται μέσα στα δικά μου, το σώμα μου πιέζει το δικό του ακόμα περισσότερο.

Κύματα από τα πόδια μου ανεβαίνουν για να συναντήσουν τα προηγούμενα στο κέντρο.

Μπράβο λαγουδάκι.

Η Κ. με γλύφει, με ρουφάει και με δαχτυλώνει σαν τρελή. Το σώμα μου στηρίζεται μόνο στο κεφάλι μου από τους σπασμούς.

Θέλει κι άλλο!

Ο Α. με γυρίζει στα τέσσερα και με τραβάει πάνω του σαν μανιακός. Βογκάει. Τελειώνει.

Τελειώνω.

Τελειώνω! Πιο γρήγορα πιο γρήγορα πιο....

Τα φώτα έκλεισαν. .

Το δωμάτιο μπεζ και κρύο..

Έξω έχει ακόμη μέρα. Ακούγονται κόρνες, κόσμος, γέλια..

Είμαι μόνη μου..

Μόνη.

Μόνη.

Κρύο μπεζ παντού. Μία ακόμη μέρα σαν κι αυτή.

Πρέπει να τηλεφωνήσω σε κάποιον..

-“Άρη;”

Σπυριδούλα- Άννα Παππά

Η εξέλιξη της πεταλούδας

Μα δεν υπήρχε κάτι άλλο για να δει, κάτι άλλο να κάνει. Όλος ο κόσμος ήταν έτσι δοσμένος, δομημένος στα δικά της μάτια μα ταυτόχρονα πολύ απλουστευμένος. Είχε την αίσθηση της ματαιότητας όπου κι αν πήγαινε, όσα και να ‘βλεπε, ό,τι κι αν ζούσε. Πάνω - κάτω στην ίδια διαδρομή. Κάθε πρωί. Μεσημέρι. Βράδυ. Κάθε μέρα. Γνώριζε ωστόσο πως τα πράγματα δε θα μείνουν τα ίδια.

Δεν είχε δα και πολύ μακρύ παρελθόν ούτε μετρούσε πολλές εμπειρίες ως τώρα για να μπορεί να γνωρίζει με σιγουριά, κι ούτε ήταν σίγουρη πως αν αποικτούσε ακόμα εκατό χρόνια κι εκατοντάδες εικόνες και μηνύματα θα ήταν σε θέση να γνωρίζει με σιγουριά αν ο δρόμος που προγραμματίστηκε να κάνει κάθε μέρα, αν ο σοφά δοσμένος κόσμος της ήταν ο μόνος, αν θα παρέμενε ίδιος ή αν θα άλλαζε. Σκέφτηκε πως όταν κάποια στιγμή βαρεθεί δεν θα μπορούσε να περιμένει να αλλάξει από μόνος του. Ίσως τον δρόμο να τον άλλαζε κάποτε εκείνη.

Μα για τον εαυτό της πρόκειται, μόνο για κείνον ζει. Εκεί που γεννήθηκε δε βλέπει τίποτα άλλο παρά μόνο τον κόσμο από ψηλά. Υπάρχει για να τρώει και να αυξάνεται. Δεν μπορεί να κάνει και πολλά αφού εκεί της έμελλε να γεννηθεί. Τα μικρά αυτάκια της μόλις που καταφέρνουν ν' ακούσουν εκείνο το μελωδικό μίλημα των πουλιών τα μεσημέρια. Τα μικρά ζωηρά ματάκια σχεδόν δειλά μπορούν να διακρίνουν τους ιριδισμούς των φυσικών χρωμάτων, των πράσινων δέντρων από κάτω της, των χλομών σταθερών κορμών, του κίτρινου φύλλου όπου ‘κει πάνω έρπει. Ναι, η Μαρία ήταν μια σωστή κάμπια. Μια κάμπια με τα όλα της. Κάπου σ' ένα δέντρο, μακριά, μέσα στο απέραντο δάσος, επάνω σ' ένα φύλλο έσερνε το μικροσκοπικό κι εύθραυστο κορμάκι της. Πέρα-δώθε, πέρα-δώθε. Κάθε μέρα. Είχε μάθει απ' έξω κι ανακατωτά όλες τις διακλαδώσεις των ινών του φύλλου. Το' χε μάθει κιόλας τόσο καλά που μπορούσε ακόμα και να το οριοθετήσει.

Δε θα 'ταν δευτερόλεπτα, μια στιγμή μονάχα πέρασε και το μικρό κορμάκι τραντάχτηκε σύγκορμο. Ένωθε τα πόδια της αδύναμα, το κεφάλι της βαρύ. Απ' τα μικρά ματάκια χάθηκε το φως. Έκλεισαν απ' τη μεγάλη πίεση. Πως μπορούσε η συγκίνηση να τα κρατήσει ανοιχτά; Η νομοτελειακή συνέχεια της μεγάλης αυτής συγκίνησης θα μπορούσε για πάντα να επαναλαμβάνεται, να περιγραφεί με χίλιους τρόπους κι εκατομμύρια χρώματα. Για εκείνα τα χρώματα προορίζεται εξάλλου κι η Μαρία. Όσο μεγαλώνει την πλημμυρίζουν χρώματα, κύμματα φωτός, ιριδισμοί, όλων των ειδών οι αποχρώσεις. Η αρχέγονη αυτή ιστορία της συγκίνησης ξεκινά από το σημείο μηδέν και δεν ολοκληρώνεται ποτέ. Γύρω απ' τη φυσική και πνευματική της σφαίρα επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά μ' όλες εκείνες τις συγκινήσεις και τις νοερές, αέρινες μορφές που παίρνουν οι επιθυμίες μας πριν να γίνουν απτά σημεία δόξας και αναμνήσεων, πριν πραγματοποιηθούν.

Όπως η ακμή του ξυραφιού διαπερνά το δέρμα και σχίζει τις ίνες μας στα δύο ορμητικά, απορρίπτοντας κάθε φυσική κι οργανική αντίσταση, εισχωρώντας βαθιά μέσα μας, έτσι πηγαίο και δυνατό ήταν και το ρίγος που της προκάλεσε εκείνη η επαφή. Το άγγιγμα των χειλιών του επάνω στα δικά της. Τα χέρια του έπεσαν σχεδόν ασυνείδητα και κράτησαν τα χέρια της σφιχτά απ' τον καρπό. Δεν είχε τον έλεγχο της δύναμης που της ασκούσε ούτε εκείνη ένοιωθε πια το μέγεθος της ορμής με την οποία έπεσε επάνω της. Το φιλί τους έμοιαζε αργό, κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να καταλάβει πόσο δυνατό, πόσο διαπεραστικό ήταν εκείνο το φιλί. Μετά το πρώτο ήρθε το δεύτερο. Το ένα αναπόδραστα παραχώρησε τη θέση του στα πολλά. Ένωθε αδύναμη στο σώμα καθώς αφηνόταν ολότελα στα χέρια του, τα σωθικά της έβγαζαν φωνές, ονόματα, και πάλευαν να βγούν από το δέρμα. Η καρδιά της παλλόταν ξέφρενα σ' έναν αλλόκοτο ρυθμό. Έλεγε θα εκραγεί το κορμί και το κεφάλι στον παραμικρό κλυδωνισμό. Έφευγαν κι οι δυο τους μακριά σε μια γαλήνια ερωτική ένωση. Μοιάζει αιώνια τούτη η ένωση. Δεν μπορώ να τους κοιτάω, δες, τραντάζονται και οι δυο ρυθμικά. Δεν ακούγεται ήχος, μουσική καμιά από πουθενά κι όμως χορεύουν, δες, χορεύουν, καθώς χάνονται μακριά. Τα χέρια τους δονούνται, γυρνάνε κυκλικά και θαρρώ πως κάτι λένε, μιλούν ψιθυριστά. Αναστενάζουν ή μιλούν; Τώρα νομίζω πως φωνάζουν. Μα βγάζουν άναυδες φωνές, κραυγάζουν. Μοιάζουν πρωτόγονοι έτσι αγιαλιασμένοι. Δεν ξεχωρίζω λέξη μα ούτε και τα

μέλη. Μεταμορφώνονται αργά, τα κορμιά τα δυο έγιναν ένα. Τα άκρα όλα μαζί συγχρονισμένα, πως; Πως έγινε ο κόσμος τόσοσ δα, μικρός; Όλα γυρνούν γύρω-τριγύρω μα εκείνοι εκεί. Στροβιλίζονται αγκαλιασμένοι επάνω στην κουβέρτα, στο πάπλωμα μαζί, πως; Πως δε χωρίζουν; Πως στέκονται μαζί; Τα μάτια πως κοιτούν ακόμα; Το βλέπω φανερά, επιθυμούν ο ένας τη ματιά του άλλου, συσπώνται καθαρά, πως; Πως δε βγήκαν ακόμα τα μάτια από το σώμα; Πως, γιατί τα μάτια δε φώναζαν ακόμα; Πως γεννήθηκα να σε κοιτάω και ν' αγαπώ. Πως δε προορίζομαι μονάχα για να τρέφομαι, να μεγαλώνω μόνη. Μέσα στο κουκούλι σοφά δοσμένα, δομημένα, απλουστευμένα μεγάλωνα φτερά με χίλια αρώματα, ιριδισμούς και χρώματα. Σχίστηκε όλο το περιβλήμα, πετάχτηκε όταν σίριτσα πρώτη φορά για σένα. Από μέσα μου ξεπήδησαν χιλιάδες αποχρώσεις. Πάντα το ήξερα πως θα άλλαζε ο προορισμός.

Δε φτιάχτηκα μονάχα για να τρέφομαι, να μεγαλώνω μόνη αλλά για να ίπταμαι πάνω από τα δέντρα κι από τα δάση πάνω, με τα φτερά μου ν' ανοιγοκλείνουν ρυθμικά, φυλακίζοντας κάθε ψήγμα ευγενικού ανέμου που θα διαβεί μπροστά μου, να πετάω από τόπο σε τόπο διασχίζοντας τον κόσμο. Μαζί σου πέθανα για να ξαναγεννηθώ. Για να μάθω πως γεννήθηκα για τα λουλούδια που καρτερικά με περιμένουν να φανώ, για το νέκταρ που υπομονετικά κι απρόσκοπτα θα μεταφέρω. Γιατί γι' αυτά γεννήθηκα.

Γεννήθηκα για να δημιουργώ, να γονιμοποιώ, να αναπαράγομαι. Για να μυρίζω και να γεύομαι, σαν να' ναι η πρώτη φορά κάθε πρωινό, τον αέρα και τα άσπρα σύννεφα. Για να ξαναζώ με παρθενική συστολή κάθε φορά την ομορφιά του κόσμου καθώς θα ίπταμαι, κι ο κόσμος να με βλέπει. Γεννήθηκα για να σε βρω κι εσύ γεννήθηκες για να με κρατάς και κάθε φορά που θα μ' αγγίζεις να γυρνώ σε πεταλούδα.

Βιογραφικά σημειώματα

Η **Μαρία Αθωνίτου** (φιλολογικό ψευδώνυμο της Μαρίας Λαζαρίδου) γεννήθηκε το καλοκαίρι του 1976 στη Θεσσαλονίκη και μετακόμισε για σπουδές στην Αθήνα, όπου και διαμένει. Ήθελε να γίνει συγγραφέας, αλλά τελικά έγινε φιλόλογος. Πιστεύει απόλυτα στη σχέση δημιουργικής γραφής και εκπαίδευσης. Εκτός από τη διδασκαλία, το διάβασμα και τα ταξίδια, λατρεύει το πόκερ και τις ταινίες τρόμου.

Η **Φλώρα Ασουμανάκη** γεννήθηκε στο Ρέθυμνο το Μάρτιο του 1989. Σπούδασε Ελληνική Φιλολογία στο Α.Π.Θ. και πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στη Δραματική Τέχνη στην Εκπαίδευση στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου. Η ενασχόληση της με διάφορες μορφές τέχνης, όπως η υποκριτική, η σκηνοθεσία, η τέχνη του κλόουν την οδήγησαν στην πεποίθηση ότι η εκπαίδευση και η Τέχνη είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την πνευματική καλλιέργεια και την διάνοηση της ανθρώπινης ψυχής. Και καθώς προσπαθεί να εντάξει αυτή τη στάση ζωής στην απτή καθημερινότητα, στρώνει χαρτί και μολύβι ανακαλύπτοντας τον κόσμο της δημιουργικής γραφής τόσο στα διηγήματα, όσο και στο παραμύθι, που πιστεύει ότι κρύβει μέσα του όλη την ανθρώπινη σοφία. Σήμερα ζει στο Ναύπλιο και εμπνέεται από την μελαγχολική, ιστορική πόλη όσο και από τους ανθρώπους που την περιστοιχίζουν.

Η **Ελλάδα Αχειρώτη** γεννήθηκε το 1994 στη Λεμεσό και ζει μόνιμα στη Θεσσαλονίκη όπου και δραστηριοποιείται ως εικαστικός. Σπούδασε με κατεύθυνση τη ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών του ΑΠΘ και συμμετέχει ενεργά σε εκθέσεις τόσο στην Ελλάδα και στην Κύπρο όσο και στο εξωτερικό. Ενδιαφέρεται για τη λογοτεχνία και τη γλώσσα και ειφράζεται μέσα από τη συγγραφή διηγημάτων και μεταφραστικές απόπειρες από τα γαλλικά και τα ισπανικά.

Η **Κατερίνα Γραμματικού** γράφει για να γράφεται αφήνοντας τους άλλους να τα διαβάζουν στο oparlapiis.blogspot.gr. Είναι 47 ετών παντρεμένη με ένα παιδί. Ερασιτεχνικά ξεκίνησε τον δικτυακό τόπο www.agroads.gr μέσω του οποίου, μαζί και με έναν εναλλακτικό οδηγό που δημιούργησε, για να παρουσιάζει τον αγροτουρισμό στον τόπο της, την Πελοπόννησο. Γεννήθηκε και μεγάλωσε σε χωριό. Σπούδασε Οικονομικά σε Αθήνα και Πάτρα και μένει μόνιμα Ναύπλιο. Εργάστηκε στην εκπαίδευση ενηλίκων για μεγάλο διάστημα.

Η **Σοφία Γριβάκη** έχει αποφοιτήσει από το τμήμα Φιλολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Κατόπιν, έχει παρακολουθήσει το μεταπτυχιακό πρόγραμμα ειδίκευσης με γνωστικό αντικείμενο τη Νεοελληνική Φιλολογία του ίδιου τμήματος.

Η **Ευαγγελία Καλλιαμπάκου** γεννήθηκε τον Νοέμβριο του 1973 στην Αθήνα. Τα τελευταία 20 χρόνια εργάζεται ως καθηγήτρια αγγλικών ενώ παράλληλα παρακολουθεί το πρόγραμμα σπουδών «Ευρωπαϊκός Πολιτισμός» στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Έζησε περίπου 10 χρόνια στη Σαντορίνη, ενώ από το 2015 μένει στην ήσυχη Φωκίδα όπου και μεγαλώνει την κόρη της ενώ παράλληλα ασχολείται με την συγγραφή. Είναι αυτοδίδακτη στην αγγλική γλώσσα, αγαπά τα ταξίδια και λατρεύει τα βιβλία.

Η **Ελένη Καναβού**, στα εικοσι πέντε πατημένα της χρόνια, ζει στη Θεσσαλονίκη όπου και φοιτά ακόμα στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, στο τμήμα Ψυχολογίας. Τα παιδικά της χρόνια τα έζησε στον Άγιο Νικόλαο Κρήτης. Εξ ου και η ανάγκη για θάλασσα και νερό και φύση και όχι πόλη. Από μικρή έβρισκε ένα μικρό παραθυράκι με το να γράφει, ημερολόγιο να κρατά, ιστοριούλες να σκιαρφίζεται, σκίτσα, «ποιήματα». Κι από τότε γράφει γράφει γράφει, σαν δεύτερη φύση. Από ανάγκη. Πηγαία. Αυθόρμητα. Έχει λάβει μέρος σε μαθητικό διαγωνισμό όπου έλαβε έπαινο. Μετέπειτα διακρίθηκε σε διάφορους διαγωνισμούς ποίησης. Δεν έχει εκδόσει κάτι δικό της προς το παρόν. Συνεχίζει όμως να γράφει, γράφει, γράφει...

Η **Παναγιώτα Κατσουλάρη** γεννήθηκε το 1979 στη Λάρισα όπου και μεγάλωσε. Είναι απόφοιτος της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων καθώς και του τμήματος της Ιταλικής Γλώσσας και Φιλολογίας του ΑΠΘ. Συγχρόνως σπουδάζει Ποιμαντική και Κοινωνική Θεολογία στο ΑΠΘ και είναι μεταπτυχιακή φοιτήτρια στις Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία. Από το 2002 διδάσκει ως Φιλολόγος στη δημόσια μέση εκπαίδευση. Έχει διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς όπως στον Δ' Λογοτεχνικό Διαγωνισμό «Αντώνης Σαμαράκης» καθώς και από το Φιλολογικό Σύλλογο «Παρνασσό» στο ΛΑ' Λογοτεχνικό Διαγωνισμό. Για την Παναγιώτα η συγγραφή είναι κάτι σαν την ψυχανάλυση: καταθέτεις ένα κομμάτι της ψυχής σου στο χαρτί και μετά το διαβάζεις και το ξαναδιαβάζεις για να δεις ποιος πραγματικά είσαι.

Η **Φλώρα Κολιαράκη** γεννήθηκε στο Πειραιά το 1980. Σπούδασε πληροφορική και εργάζεται ως προγραμματίστρια ενώ και 15 χρόνια. Παράλληλα έχει παρακολουθήσει υποκριτική 2 χρόνια στο θεατρικό

εργαστήρι la theater καθώς και σεμινάρια υποκριτικής με την Δήμητρα Σύρου. Έχει δώσει με μεγάλη επιτυχία πολλές παραστάσεις. Στις σπουδές της για το θέατρο συμπεριλαμβάνεται και ο αυτοσχεδιασμός όπου φοίτησε ένα χρόνο στην σχολή Improvise και το θεατρικό παιχνίδι. Έχει παρακολουθήσει πολλά σεμινάρια ψυχολογίας της μεθόδου Gestalt όπως επίσης και σεμινάρια προσωπικής ανάπτυξης και coaching. Τα τελευταία χρόνια ασχολείται με την αφήγηση παραμυθιών. Παρακολούθησε σεμινάρια αφήγησης με τον Στέλιο Πελασό και τον Δημήτρη Προύσαλη. Το καλοκαίρι του 2016 συμμετείχε στο 6ο Φεστιβάλ Αφήγησης του Πηλίου «Παραμύθια και Μύθοι στους Κενταύρου την ράχη» αλλά και σε πολλές αφηγήσεις στην Αθήνα. Συμμετέχει επίσης στο συλλογικό έργο με παραμύθια από την λαϊκή παράδοση «Δυνατές Γυναίκες» από τις Εκδόσεις Απόπειρα. Γράφει τα δικά της παραμύθια και ιστορίες. Από τα 14 γράφει ποίηση. Το παραμύθι «Μοναχικό Πεύκο» ήρθε δεύτερο σε διαγωνισμό για παραμύθι το 2015 από τις εκδόσεις Ανώνυμο.

Η **Δήμητρα Κορδωμένου** σπούδασε αρχιτεκτονική και ασχολήθηκε συστηματικά με τον χορό. Αγαπά τον κινηματογράφο, την ποίηση, τα μαθηματικά και την κολύμβηση. Στον ελεύθερο χρόνο της διαβάσει, γράφει, σιτισάει και μαθαίνει νέες γλώσσες. Ποιήματά της έχουν δημοσιευτεί στο περιοδικό *Τα Ποιητικά*, των εκδόσεων Γκοβόστη. Πιστεύει πως ο αρχιτέκτονας είναι πριν όλα τ' άλλα ένας παραμυθός και ο παραμυθός σχεδιάζει ως αρχιτέκτονας. Θέλει να μπλέξει τις ιστορίες και τα ερεθίσματα. Αναζητά την κοινή πηγή των ιδεών.

Η **Δόμνα Λυρατζοπούλου** γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Κομοτηνή. Σπούδασε στο Τμήμα Εφαρμοσμένης Πληροφορικής του Πανεπιστημίου Μακεδονίας στη Θεσσαλονίκη. Το πάθος της για δημιουργική γραφή ξεκίνησε από μικρή ηλικία όπου ξεκίνησε να γράφει μικρά αυτοβιογραφικά διηγήματα, ακολουθώντας την μέχρι και σήμερα. Κατά τη διάρκεια των σπουδών της δημοσίευσε άρθρα της στο φοιτητικό ιστολόγιο <https://www.mycampus.gr/>. Μαζί με τη Δήμητρα Χατζηαντωνίου, αδερφική φίλη, έχουν δημιουργήσει το προσωπικό τους ιστολόγιο <http://murphyisoutlaw.blogspot.gr> Αυτή την περίοδο, η Δόμνα ζει στην Αθήνα, ολοκληρώνοντας τις μεταπτυχιακές σπουδές της στο ΠΜΣ Πληροφοριακών Συστημάτων του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών.

Η **Σπυριδούλα-Άννα Παππά** γεννήθηκε στις 25 Ιουλίου το 1994 στο Μεσολόγγι, όπου μεγάλωσε. Σπούδασε Ιταλική Φιλολογία στην Αθήνα και Ευρωπαϊκές, Διαπολιτισμικές & Αμερικανικές σπουδές στη Ρώμη. Μιλάει ως τώρα τρεις γλώσσες (Αγγλικά, Ιταλικά, Γαλλικά), και σήμερα εργάζεται ως μεταφράστρια στο τμήμα της

Διεθνούς Αμνηστίας, στην Αθήνα. Μοιρασμένη ανάμεσα στα δύο πιο χαρισματικά παιδιά της Μεσογείου, θα τη βρείτε με μια βαλίτσα στο χέρι, να ταξιδεύει από την Ελλάδα στην Ιταλία και vice versa, και να μελετά μανιωδώς τις ομοιότητες και τις διαφορές της εκάστοτε εθνικής λογοτεχνίας. Το διήγημα "Η εξέλιξη της πεταλούδας" αποτελεί την πρώτη της λογοτεχνική απόπειρα. Ονειρεύεται να γνωρίσει πολλούς ακόμα νέους τόπους και να γράψει πολλά, πάρα πολλά διηγήματα.

This page intentionally left blank